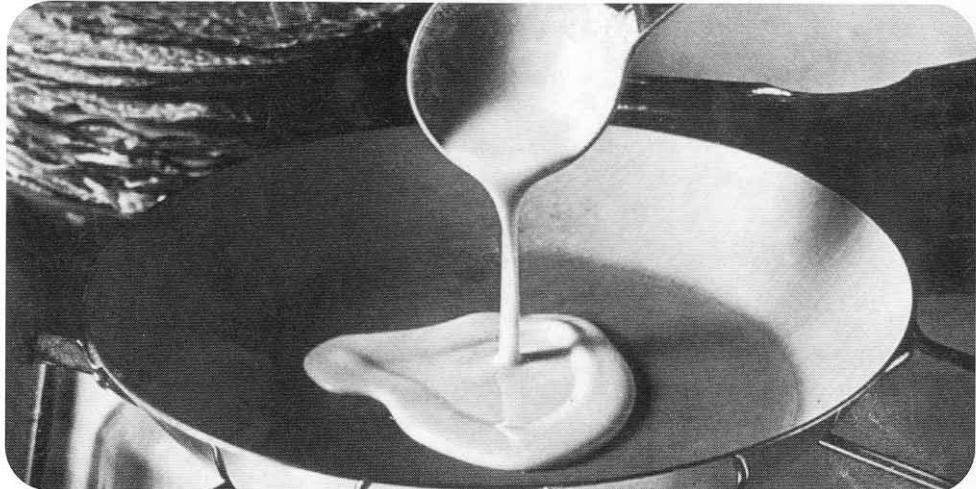

číslo 9 ◎ HOVNAJS 131 p.e.

PATAFYZICKÝ ORČASNIK
20 Kč

clinamen

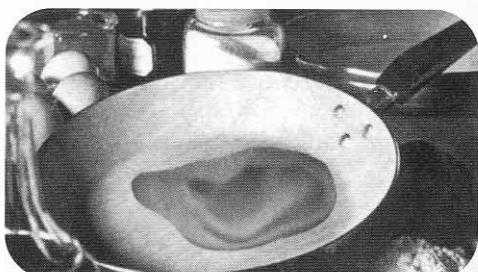

VÝROBA UŠÍ:

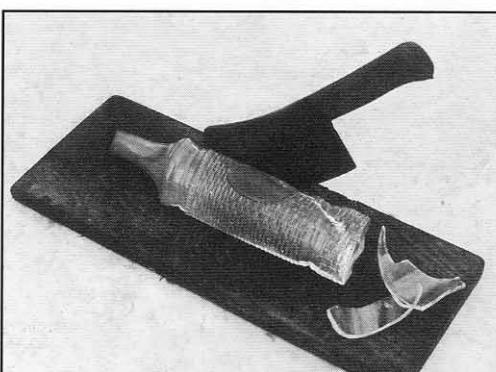

ŠPATNĚ

DOBŘE

IVO MEDEK KOPANINSKÝ

TURISTICKÝ RUCH V PRAZE

- jest v hlavním městě opět iniciativně podpořen. Protože k nám v době celosvětové přetrvávající recese zavítávají spíše turisté ze sociálně slabších tříd, bylo nutné přijmout příslušná opatření, která by se s tímto jevem vyrovnávala. Také Asociace vnucovaců tradičního tvaru (AVTT) se svým řešením: na našem snímku je detailní záběr z provozu nově zřízeného „Nuceného výseku českého skla“.

-imk-

obsah

kresba na titulní straně: **Eduard Vacek**

pel – mel	4
Alfred Jarry	
<i>Pět smyslů</i>	6
Vávra	
<i>Texty</i>	8
Mika Horáková	
<i>Konrádův den</i>	10
Ivo Medek Kopaninský	
<i>Kterak vypočítat plochu obrazu zamýšlené drobnomalby</i>	12
Lektor Zahľubovač	
<i>Poľoha doporučovaná pri defloraci</i>	14
Filip Příhoda	
<i>Nač jsou vlastně hroby?</i>	16
Lektor Zahľubovač	
<i>Unikátní zařízení UNI</i>	20
Roman Erben	
<i>Texty</i>	22
Kristián Murný	
<i>Falešné zuby</i>	23
Viki Shock	
<i>Panelákový efekt</i>	24
Dan Štverák	
<i>Hořící čas</i>	26
Pero le Kvet	
<i>Návody na použitie profesora Patafyho</i>	28
Leonard Medek	
<i>Texty</i>	30
Petr Výplach	
<i>Texty</i>	31
Strušný přehled dvacetileté činnosti krematoria v Praze	
<i>/autentická patafyzika/</i>	30

Vítáme deset měsíců probíhající palindromický rok 131. patafyzické éry vydáním 9. čísla Clinamenu. Již dlouhá desetiletí si užíváme palindromických roků a stále máme slušné zásoby. Vulgární kalendář tento požitek poskytne až našim dalekým potomkům, což je osudem každého počítání let. Jediný pro patafyziku důležitý poznatek je, že frekvence palindromity letopočtů časem klesá.

Z hlediska patafyziky je vše stejně. Toto význačné datum nám může být ukradené, nepříjemné, vzrušující, může vzbuzovat paniku i uklidňovat a lze ho samozřejmě také zmeškat. Časopis bysme také mohli letos či kterýkoliv jiný rok nevydat, ale pak by došlo k rozporu elementárního patafyzického axiomu všestejnosti jevů a stanov Patafyzického Kolegia.

Vědomý patafyzik musí šířit Vědu věd na tomto i jiných světech a hledat, kde patafyzika přesahuje metafyziku, jako metafyzika fyziku. Také v metafyzice, obecné fyzice našeho hmatatelného světa a jinde, je patafyzika základním hybatelem dějů.

Takový rozpor v naší vědomě patafyzické činnosti je pro nás, jako garanty čistoty Vědy věd, nepřijatelný, proto musíme naplnit základní smysl Kolegia a popsat způsob jakým patafyzika utváří světy výše popsané. Naše možnosti vyhnout se vydání Clinamenu č. 9 (pokud bychom chtěli) jsou nulové a ve chvíli kdy nám to okolnosti umožňují – musíme.

Jako se člověk nestává policajtem aby ho lidé měli rádi, politikem aby mu lidé věřili, narkomanem, aby si ho vážilo okolí, nestali jsme se vědomými patafyziky proto, aby nám lidé rozuměli.

Here we are!

 clinamen

VYDÁVÁ NAKLADATELSTVÍ
& VYDAVATELSTVÍ
OSAMOCENÁ 439, 160 00 PRAHA 6 - VOKOVICE, clinamen
redakční rada: DANIEL ŠTVERÁK, EDUARD VACEK,
IVO MEDEK KOPANINSKÝ, VIKI SHOCK
DOPORUČENÁ CENA: 20 Kč
ČÍSLO REGISTRACE
mk 6388

LITERÁRNE REKORDY

● Georges Simenon – autor detektívnych príbehov komisára Maigreta – bol počas svojho života skutočným nadsamcom. Mnoho rokov sa dokázal milovať s troma rôznymi ženami denne a navyše bol aj plodný autor.

Ako začínajúci prozaik pod dvadsiatimi rôznymi pseudonymami napísal asi 300 románov. Neskôr pod vlastným menom ich dokázal napísť ešte viac, čo ho radí v Alfredovej zbierke rekordov medzi nejpozoruhodnejších rekordérov.

● Brazil-Ryoku Inove – brazílsky spisovateľ – drží svetový rekord v počte napísaných kníh. Pod rôznymi pseudonymami napísal tento neobyčajne plodný autor 1039 kníh, pričom najviac času pri ich písaní venoval westernom, ktoré tvoria v jeho bibliografii najpočetnejšiu skupinu. Pri slávnostnom zápise do Alfréfovej zbierky rekordov sa pán Inove priznal, že všetky knihy, ktoré napísal, ani neprečítal.

● Howard Jones z Austrálie je najneúspešnejším prozaikom XX. storočia. Počas svojho života stihol Jones napísať takmer 500 kníh, ale ani pre jednu sa mu nepodarilo nájsť vydavatela, čo znamená, že fakticky okrem niekoľkých krátkych článkov v novinách doteraz ešte nič nepublikoval.

● John Black z New Yorku je autorom doteraz najrozsiahlejšieho románu, aký bol kedy napísaný. Román má názov Rok dlhší ako jedno storočie a rozpráva príbeh jedného osamelého hada, ktorý sa kvôli láске rozhodol preplaziť naprieč Amerikou z New Yorku až do Los Angeles, kde však namiesto lásky nájde len svoju smrť.

pero le kvet

PRVNÍ EMIGRACE PŘÍMO PŘI ZÁVODĚ

Na posledním mistrovství světa v atletice došlo ke kuriózní situaci. Při štafetovém závodě v chůzi na 4 x 20 km zmizela severokorejská závodnice jen několik metrů poté, co skupina závodnic opustila stadion a vběhla na první ambasádu. Oficiální severokorejská místa oznámila, že závodnice při tréninku zasáhl disk do hlavy a pomátlá se. Požadují její okamžitou popravu přímo na půdě velvyslanectví. Ztrátu možnosti zisku cenného kovu si závodnice vynahradila již následující den, kdy vytvořila světový rekord ve stihomamu. Po tisících kilometrech nachovených s pneumatikou na krku v drsných podmínkách koncentračního sportovního tábora teď trénuje na XXVII. mistrovství Asie v odpočívání.

Kurátor - Proveditor

Last travel

ADRENALINOVÁ
BOMBA

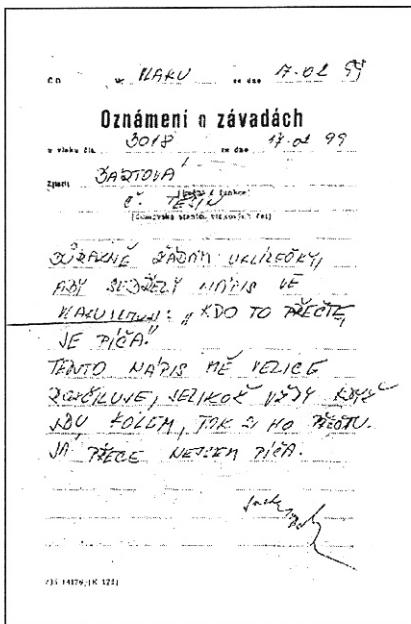
ZÁJEZDY LEPŠÍ
NEŽ RUSKÁ RULETA!

Pobyty na luxusních ostrovech

*Prožijte dovolenou snů,
jako by byla vaše poslední!*

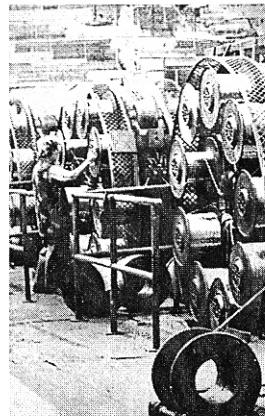
vylosovaný účastník
bude poslední den zájezdu
bezbolestně zabit

Drátovny Vamberk s.r.o. již nemusí propouštět své zaměstnance.

Důvodem je stálé rostoucí obliba drátěných košil, které se stávají nedílnou součástí garderoby mladých lidí, kteří svůj život zasvětili tzv. středověké sci-fi, kde vládnou meče, a další řezné či sečné zbraně. Highlander, jež ho meč protnul nejeden krční tepnu, či oddělil nejeden úd od trupu svých soupeřů, se stal noční můrou novodobých válečníků, kteří se toulají krajem ozbrojeni dlouhými meči, štíty i pavézami. Mnozí z nich si zaplatili drahé kurzy bojových středověkých umění, aby posílili svoji schopnost sebeobrany. Drátěná košile z kvalitní oceli zvyšuje pocit bezpečí těch, kteří dříve plní neklidu bloumali ulicemi a často měnili svá bydliště. Pletařka drátěných košil Sylvie Machatá však na nás dotaz, zda také nosí drátěnou košili, vrátí s úsměvem záporně hlavou. Její nejlepší ochranou je prý práce. Podle jejích slov nemá na takové blbosti čas, protože se musí každý den postarat o rodinu. Paní Sylvie si však přesto myslí, že drátěné košile jsou užitečná věc, neboť má díky nim pravidelný měsíční příjem. Také její kamarádka drogistka Pipi Záveská si pochvaluje stále rostoucí zájem o drátěné košile i o středověké zbraně. Ve svém skladu za prodejnou má pro zájemce připravený celý areál cídičích a čistících prostředků, které nejen zabrání korozi kovových zbraní; díky novému Cilitu dokáže přesvědčit nakupující, že jejich zbroj se bude ve slunečním svitu blýskat tak, že případným soupeřům budou až oči přecházet a jejich útoky budou méně nebezpečné. Na snímku vidíme Sylvii Machatou při manipulaci s cívkou ocelového drátu.

lektor zahľubovač

Nová metoda boje s tabakismem

Zajímavý model protinikotinové politiky vypracoval curyšský Ústav sociálních inženýrů. Tým vědců navrhl registrovat závislé, kteří se rozhodnou se svým návykem neskoncovat. Těm by se na čipové karty vydával v lékárnách pacientem určený počet cigaret libovolné značky. Cena jim bude automaticky strhávána z konta a stát nepřijde o své. Poté jim však zakáže přestat! Curyští sociologové, vycházející ze zkušeností prohibice alkoholu a jiných drog, předpokládají, že zákaz způsobí prudký nárůst počtu těch, kteří svou denní dávku ilegálně nevykouří!

Kurátor - Proveditor

pět smyslů

1. hmat

Je zabalen do ubrousku jako mumie opičky do rubášku a já jej nesu lepkavou tmou, rozhrnuje svou cestou její měkké záclony. A svalům nezbývá než vyvinout všecku sílu v této temnotě, která odráží těla jako voda korek. Mé nohy se bolestně trou o dlaždice a ostří žuly řeže do podrážek. Rozvíram náruč, abych rozhrnul tmu až ke zdem síně, a mé prsty narážejí na nestejně dlouhé válce. Vpravo a vlevo se ukládají větvnaté kosti, a ruka se chvílemi otřese doteckem vyschlých prsou: kůra mumií oprýskává po kouscích jako z platanu; a snad sestoupivše z těchto hnědých stromů, vrhnou se dryády-kostry i na mne. Ne. Jejich drapaté dlaně mne ušetřily. Fétus, který mi bylo uloženo odnésti na čestné místo, kde by byl mezi svými, je stále se mnou; a jeho tělo, podobající se dřívě scvrklé mišpuli, nabývá v mých rukou, které ohmataly kosti, smaltové hladkosti. Rozdíráje tmu ramenem jako přídí lodi, odnáším jej uctivě: sedí na bobku na mých rukou jako porcelánový Buddha.

2. čich

Nesu jej beztvárym a bezbarvým vířením mrtvého prachu. Vzduch se plní neviditelnými, nikoli však nehmotnými duchy: jemný prach stoupá z trouchnivějících kostí a sune se přede mnou jako mystický sloup světla. Vlající záhyby ubrousku, v němž jej nesu, šlehatí vzduch svým samumem; a písečné smrště se obracejí popuzeny proti mně a dusí mě. Rytmické kroky po scho-dištích bez konce rytmují písečný tanec; můrovité atomy bubnují v pravidelných intervalech na mé chřípí jako mořský příliv a leptají je trpkou spáleninou po čpavku. Je to temný doprovod jakéhosi indického pochodu; a hýkání mými nevědomými pažemi, přikrčený Fétus se choulí a usíná, zkolébán vlnou táhnoucích velbloudů. Suchý prach vysušuje hrdlo; jistě jsem dávno předtím pil, dávno předtím, dlouhými doušky z plného měchu. Nebot ještě držím tento kožený měch, zmuchlaný nyní, splasklý a ztvrdlý, v rukou; z něho stoupá zatuchlina suchých včel. Alespoň vzduch, vlhký vzduch, který mi utahuje těžká nebesa těchto neproniknutelných klenb! A okno otáčí své kormidlo v moři černého oleje. Všecko je černé, hvězdy nenapravitelně prchly z oblohy, a černá tma je všude, bez jediného drsného zvuku.

3. sluch

Otevřeným oknem proudí veselý vítr a vyluzuje z temnoty hluboké tóny jako ze struny basy. Stená provívají houští kostí, které tuším podle jejich chřestení, podo-bajícího se chvění jazýčku dechového nástroje; a noc, uzavřená do papouščích klecí žeber, zpívá svým barytonovým hlasem, jako když tluče na obruče sudů nebo zatlouká hřeb do rakoví. Pohybuje lehce četnými výsadami na parozích olbřímího jelena a houští zaznívá tlukotem křídel z umrlčích lebek. A dlouhé eolské harfy kytovců, řada to obratlů, spojených měděnými svorkami, čeká, kdo na ně zahraje.

Stěhující se pavouci oškrabují podlahu svými drápkami; a vjem všech těchto zvuků je tak jasný, že je slyšet, jak se v těchto důlcích otácejí oči nicoty, které poulí kostlivci. Otevřenou uzávěrkou baňkovité nádoby ze skla fouká šíkmo vítr: je to čistý, tekutý tón alkoholu s jeho vlnkami. A protože nesmím rozžehnouti světlo, vykonám své poslání potmě, s opravdovou výčitkou, jako ten, kdo hází ze srázného břehu do výrového proudu mimojdoucího dacana. Jako lvouni, kteří se potápějí a při každém potopení vyrázejí ze sebe škytavé skřeky, podobni černým lahvím, které se plní, padá Fétus do vlhkého vězení skla. A po návratu na hladkém pružném můstku povrchu padá ke dnu zvolna jako balón, který přistává. Zdá se mi, že jsem jej vhodil do studně a že ze zbabělosti jsem hrđý na to, že mám dosti silnou ruku, abych uzavřel studnu příklopem s pečetí.

4. zrak

Lucerna se pootvírá a rozdmýchuje zář; objeví se vysoké stromy a holé zdi; stupně schodišť a jejich stíny střídavě vystupují, bílá a černá, jako klávesnice. A v zatačce kruhovité cesty stanul onen olbřímí jelen, tam, kde jsem slyšel, jak vane vítr. Za ním, do nedohledna, kluše těžce smečka honících zvířat-kostlivců, jimž instinktivně ustupují z cesty. Béhémoti s bestiálními hlavami, s kly o nestejném počtu, tísni se v hustém stádu; není však slyšet na dlaždicích klapot jejich rozeklaných kopyt, neboť neviditelní pikéři je udržují jako přikované při zdech na opratích a měděných obojcích. Měděné úponky ochrnují jim údy a měděná pouta také podlamují v rozběhnutých kolenech olbřímího jelena, který jest jim v čele, olbřímího jelena s přemrštěnými parohy. Jejich prázdné důlky nás stopují okrouhle obzírávým pohledem jako příliš fotografická podobizna; leviatan holý jako kost, Rafaelova „kostra“, již se obrací, aby se do nás zahryzl; leč pět bronozových paží, vytrysklých ze země jako pilí-

ře katedrály, drží pevně jeho dlouhou páteř rozestavěné lodi. Pekelné bytosti strnuly tu ve svých smrtelných křečích, ale člověk po marném zoufalství se zřekl zavřítí jím jejich slidičská víčka. A na jasných zdech, za tenkými vrstvami kostí, strnuly také stíny jako nalepené výstřížky z černého papíru.

...opravdu, domníval-li jsem se prve, že jsem spáchal zločin, mýlil jsem se. Fétus se rozvил v své nádobě jako kytiče, pokropená vodou. A vzdušné kuličky, pohyblivé a hrající měnivými barvami v syrovém jasu lampy, přilepují se na nenapojaté záhyby jeho tváře. Jeho víčka se rozvírají, jeho ústka rozšířují v neurčitém úsměvu. Vtáhl vzduch do uší jako vodní hmyz, když se potápí. Jeho oči a jeho ústka se na mne dívají oním mystickým pohledem, kterým vás znepokojuje maska ze skla. Ale mé neohrabané prsty zatřásly nádobou, kuličky zmizely a já stojím s otevřenými ústy před hloupou postavičkou kaučukovitého miminka, které se honosně roztahuje.

5. chut'

Má lampa osvítila jasnými tečkami zuby nejbližších netvorů. Vyčpané sovy ve svých bílých sametových maskách s očima jako pouzdra na hřebeny z želvoviny, otvírají své nůžkovité zobáky. Nekonečné stádo bezmasých čtvernožců si lehá jako pes, který dostane kost, a nesmírná smečka čeká, až se jí hodí vyvržené vnitřnosti. Kostlivci, pověšení za lebky, nepohnutelně napřímení a korektní, otvírají bez hluku svá žlutá ústa do labužnického úsměvu, a mumie srázejí v kolenech své šantavé hnáty jako hnědé louskáčky na ořechy. Jsem pouze vrchní číšník, který jim přináší v své nevědomosti předkrm pro jejich příští sabat, neboť v křišťálovém skle své anatomické nádoby, na poličce zasklené skříně, nadmutý čirým alkoholem, skví se Fétus jako velké ovoce z tropických krajin.

*Objevil: Zdeněk Charvat
Přeložil: J. Hořejší*

Můra

když pustý žal
napadne příčně pruhovaný
sval
když tě slunce oslepí
kapka vody pochlít
země černá přivine
hrůza z prázdná pomine
Když pustý žal
napadne příčně pruhovaný
sval
když tě vítr rozfouká
tikot hodin ohladí
oheň k srdci přivine
hrůza z prázdná pomine
zasměj se do zubů
zkažených pobudů
jako motýl
který si právě očistil
křídla o rohožku
zasměj se do zubů
zkažených pobudů
jako brouček
který se zrovna sluní
v troubě na pirožku
jiné časy v jiných dobách
jiné prahy nových bolestí
a jen v prstech
starých nemotorů
trás jak můra plachá
šelestí

Obeydo

Obeydo, Obeydo
v tomto období života
pochlít té prázdnota
tak to je
a tak to ber
protože
člověk je len taká
zkokotená zver

vávra

Vávra

Sonet pečínka

Klovatina proudí
proti proudu hoře
norek kožich vyční
sobě ve své noře
Obětoval pro drahou
vše co jemu drahé
tělo svoje choulostivé
ponechal si nahé
Takto norek patřil by
asi nejspíš na háček
naháček
a tam taky visí
bez chlupů jak slečinka
norek pečínka

Fonetická hádanka
kampak letí pumpati
šeptaly si kobyly
Kobylisy
šeptaly
na cestu se neptaly
protože nejsou hloupé

Empire State Building

(takový divný ráno)
Po zdi se plazí mrakodrap
leze
leze jako šváb
ovšem
v jistém smyslu prasete...
rád
rád bych na něj šláp

Jelení lůj netřeba

Zvolna ret mi osychá
Žízeň mozek polyká
jako louku rypadlo
které vášni zvrhlé propadlo
Kalhoty se třepí
Sýkor k nebi letí
koňadra
Do včelína běží hlen
V zahrádce krásné jak sen
je poledne
Zítra, dneska
bez ustání
svou výhní na ret dolehne
Sýkor k nebi letí
trpí jako zvíře
koňadra

vávra
- to
je
jistota

I. (Záhada jménem Jana)

dost bylo slov
dost bylo vytáček
zbavím tě starostí
ty mě zas natáček
sezmi mě hákem
bodej mě ptákem
miluj mě pěstí
buďme si přítulní
tajemní, hezcí
mám rád strachy
co někam lezou
mám rád hrůzy
který nic nestojí
budu ti svátkem
při kterém se šílí
magickým obřadem
odměnou v cíli
mystickým přeludem
co zbude z emocí
až my dva nebudem
bodej mě ptákem
miluj mě pěstí
buďme si přítulní
tajemní
křehcí..
mám rád strachy
 co někam lezou
mám rád hrůzy který
 se nebojí
 a rovnou rdousí

II. (Zelený pták)

/ svítilo slunce
bylo pilno
a ve větvích kvílel stín
spolknuté věty /
(zelený pták
mi ohlodával ruce
a maso šlo špatně od kostí
říkal
to maso jde špatně od kostí
a měl pravdu
ještě jsem dýchal
a činím tak dodnes
krvelačná andulko)
stmívá se do peřín

uprostřed věty
něco se neřeklo
uběhnou věky
otazník rozdělí
smíšené světy

III. (Revizoři si nejsou rovní)

z toho nezávazného
 sprýmování
leze samá rez
přihlouplého rýmování
a někdy taky bez
Prvního
druhého
dalšího
později...

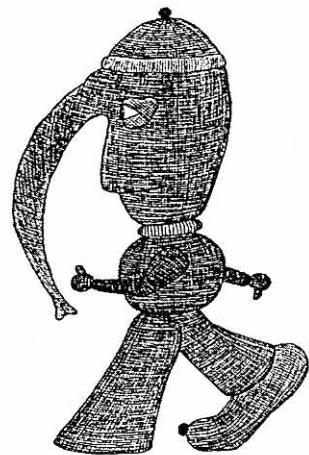
Jsem už tím věčným
zpytováním sebe
sama celý zpitomělý.
Kde se jen ve mě
berou tyhle spodní
proudý

IV. (Spi)

Schoval jsem svoje kytky
do batohu.
Je hezčí,
než spousta jiných věcí.
Je hezčí,
než cokoliv jiného.
Mé žravostí zničené tělo
a deprezí zdevastovaná mysl.
Zde jsou vám k dispozici.

V. (Jistota jistoty)

Když dveře prásknou
může to být průvanem
anebo rukou
Když šustí v povětrí
může to být tryskáčem
anebo slukou
Nic není tak jisté
jako policisté

Ilustrace PERO LE KVET

VI. (Pravda květin)

byl jako záře veliká
když králík hada polyká
byl jako nebe plné hvězd
jako rudé strany pádná pěst
byl jako vítr z oceli
který se v nový úsvit převítěl
a když se zasnil s květinou
byl jako tuhá stolice
té podobal se nejvíce

VII. (Sedm statečných mocipánů)

Je nešťastná životem
v zahrádce
za plotem
mezi mrkví a celerem
– Protože! –
všechno ti sežerem
(vykřikli strašní páni moci)
všechno ti sežerem
ftadlytí
noci

Toho léta byla taková zima, že i slepice odlétnuly do polárních krajin, Jogini se lehce vznášeli nad Vltavou, ve které plavali polární krokodýli.

Spěchal. Jednak se těšil domů, a pak mu trochu táhlo pod kožich z mořského koníka.

Když přišel domů, pták nebyl v koupelně. Upravil Böhrův fyzikální překvapovač atomu tak, aby vrhal jen lehké světlo. Myši si stále ještě nezvykly a při intenzivnějším osvětlení zděšeně pištely a balily si potraviny na cestu, což děti znervózňovalo.

Manželku jako obvykle našel v botníku, stříhalu si nehty do sváteční melounové misky. Z toho usoudil, že večeřet se bude. Spokojen s domácí pohodou odkrácel do šatníku. Šumění molích křídlek mělo vždy blahodárný vliv na jeho nervy. Cum-

míka horáková

Konrádův den

laje kuličku antimolínu, začal sladce podřimovat.

Výstřelem z děla žena oznamila rodině, že večeře se podává jako obvykle v sešrotovaném salonu. Albrecht, mechanický papoušek, bez reptání začal servírovat lenochodí prstíčky, které se čile rozeběhly po stole a začaly si hrát s pepřenkou. Pochytaly jemné odlesky růží a vzáepětí z nich na Konrádově talíři hbitě vytvořily slavný

Monetův obraz Bouřka v akváriu.

„Albrecht je prostě výborňák u kuchař“ zahájil nenucenou konverzaci a zaujatě si mazal na malý toustík žabí marmeládu.

„Ne, je to absolutní ignorant,“ zavrčela žena.

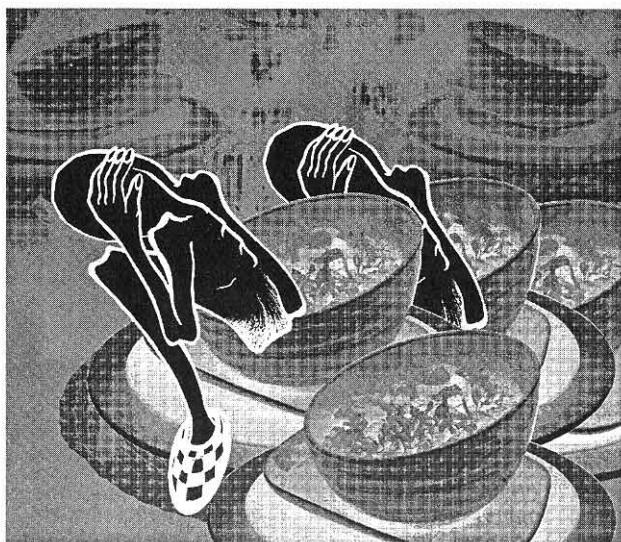
„Ano?“ zeptal se systře.

„Podávat kozí čokoládu ke kaviáru...“ vybuchla žena přímo do polévky.

„Och ano, malovat se bude, takové krásné mastné skvrny není možno ponechat bez náležitého dodekorování,“ usoudil a zatímco v duchu počítal, kolik stojí takový mastný dekoratér, smířlivě poznamenal „vždyť se teprve učí...“

Večer se vyvýjel roztomile, krmě chutnala skvěle, víno mělo jemný saponátový buket, hodiny s šukačkou tiše vrčely na zdi, milovaná žena a jeho dva makakové Filip a Andrejka způsobně chlemtali polévkou, co více si přát...

„Pft,“ po stěně se rozběhl další velice pěkný nudlový ornament. „Ne, je příšerný, jeho podání Picassova obrazu Orgie slečen Avignon-ských bylo prostě nechut-

ilustrace autorka

né! Použít jogurt s marinovanými chaluhami navrch! Vždyť je to v naprostém rozporu s Marx – Nobelovými zákony o paralevitaci!“ Žena mrštila talířem o zed' (malovat už nebude nutno) a vyplakala se z počaje. Taková už byla, křehká a citlivá, prostě hysterka.

Spokojeně dojedl večeři. Tak, jak ho to naučila jeho pořádkumilovná matka, pečlivě svázel nádobí do uzlíku z ubrusu a vyhodil ho oknem. V bytě, až na drobné rány kladivem, panoval klid.

Chvíli se potuloval po obydí, jak činival každý den. Pohladil děti po srsti,

zeptal se ženy, zdali se už nezlobí, až tu náhle si všiml, že žena sbalila nábytek, koberce, lustry, děti a patrně od něj odešla.

Život, i když před tím žádný smysl neměl, ho ztratil. Sebevražda skokem z okna nepřicházela v úvahu. Okenním mřížovým by se neprotáhl a stejně bydleli v přízemí. Nože, žiletky, prášky, provaz a vanu žena prozírávě vzala sebou. Rozhodl se tedy pro pláč.

Sedél, uprostřed velkého pizzového talíře a plakal. * * * Slzy lehce ztékaly kanálky v linoleu do obětní mističky na pláč. Ano, toho dne bylo bohům naplakáno

velmi. Díky tomu pak příští rok sazba bolševníku vzrostla na trojnásobek.

Znaven pláčem sebral přede dveřmi rohožku (ano určitě mu ji tam nechala z vrozeného jemnocitu) a zručně si z ní zhotovil lože, na kterém vzápětí spokojeně usnul.

Pod okny vily býci, bylo jasné, že je úplněk.

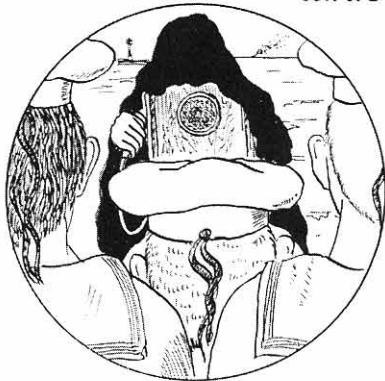
* * * Navzdory jeho rozpoložení je nutno podotknout, že správně usednout do pizzového talíře je nejlepším důkazem vrcholné etikety ve státě BiBi, u skoro zapomenutého kmeňe Krí, který si ovšem tohoto úkonu velice cení.

vojtěch rozsíval

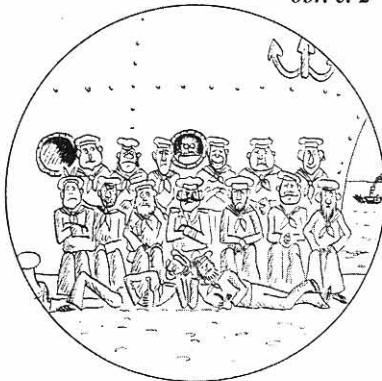
Místo, kde bych chtěl žít. Nebo město? Jedno. Hlavně, aby dobře mi tam. Neklanět se zástupům kyrysníků a nemluvit španělsky, potkat hrobníka a jít s ním na červy. Pomalu se probírat po flámu s André Bretonem nebo Felixem Slováčkem v Bretani či na Slovácku, nemít obavy o své sbírky mušlí a muskatek, přečkat mráz pod křídlem kvočny a nechudit po samoobsuze s invalidním vozíkem mrtvého válečného trafikanta – veterána. Loudit tóny z vejce jako brousek z nože a odolat nejúpornějšímu nátlaku reklam. Obstojně absolvovat mateřskou školu bez následků na těle i děle, na duši i tuši. Tušit souvislosti, ale nevyvozovat uzávěry, otevřít láhev příložníkem a být příručním kata komb (bomb). Letět s bratry Mongolfiery tryskovým letadlem a ukázat jim, zač je v Pardubicích loket, kouřit čaj z Holmesovy lulký a hrát přitom na fagot. Plavat s kapry na Capri a snídat chléb s máslem a sardelovou pastou (oblíbené to jídlo Pavla Řezníčka i mé). Mít v předsíni na věšáku špagety a maršálskou hůl generála Windischkrätze a zažít zboření žebříčku světových hovnot.

obr. č. 1

obr. č. 2

IVO MEDEK KOPANINSKÝ

Kterak vypočítat plochu obrazu zamýšlené drobnomalby.

Chceme-li být autoři-malíři úspěšní, nejlépe i komerčně, tu odložíme abstrahující tendenci vyjádření a přikloníme se k oblíbené lhotákovské manýře. Tu pro jistotu ještě zkombinujeme s precizností Van Eyckových drobnomalebných kejklů, zákazník takofka vždy obdivuje titěrnou ruční práci a někdy i velký nápad. Následně uvedu příklad, jak by měl takový obraz vypadat:

V prvním plánu na kruhové ploše obrazu jsou zátylky, respektive dvě svislé a jedna horizontální polovina námořnických hlav. Žádoucí je docílit iluze, jako bychom stáli v třetí řadě za nimi. V druhém plánu jest pod černou plachetskou fotograf, z pod ní vyhlíží masivní čočka kamery, ve třetím plánu toliko k obzoru sahající přímořská krajina. (viz

obr. č. 1) Při pozornějším pohledu na toto uskupení nalezneme na čočce kamery reflex (viz obr. č. 2), ve kterém zjistíme, že nyní z anfasu se jevíci skupina námořníků čítá ve skutečnosti 15 osob, obdařených rozličnou fyziognomií. Fotografovanci mají za pozadí svou lod', v jejímž kruhovém okénku, které mě ostatně inspirovalo k volbě kulatého formátu obrazu, vyhlíží jeho autor, což je další pěkná vlastnost starých mistrů, tedy původní pozorovatel (viz obr. č. 3). Tomuto pak reflex v očích panenkách tvoří dvě miniaturní vypodobnění z obr. č. 1 (viz obr. č. 4.).

Protože jsme se vše rozhodli provést drobnohlednou eckovskou manýrou, jako první si určíme velikost autorových očních panenek, které musí mít dostatečný průměr, aby se do jejich plochy co nejminiaturnější vyobrazení z obr. č. 2

vešlo. Velikost reprodukce (obr. č. 2) v našem časopisu jest asi tak maximum, na které se dají fyziognomické rozdíly v tvářích skupiny námořníků ještě rozlišit, tedy její průměr, který činí 5 cm, jest totožný s průměrem panenky malíře na obr. č. 3. A průměr této jest obvykle třiadvacetinou délky normálního bezvousého obličeje (jinač nutno upravovat výpočet dle délky plnovousu). Výše obličeje malíře koresponduje s polovinou průměru výrezu lodního okénka, tedy obr. č. 3. Vynásobením dotyčných hodnot se dopracujeme údaje, že okénko s malířovým autoportrétem na obr. č. 2, bude mít průměr 230 cm. Při čemž je samo 12,5 dílem průměru obr. č. 2., jehož šíře tudíž velikost čočky na fotografové kameře, jeho zvětšení oproti závěrečnému odrazu v malířových očích nám umožní vypilovat některé detaily skupinového portrétu a jeho pozadí (na mátkou: drobná koroze nakotvě a nýtech, pórositost pleti a podobně). Protože šíře čoč-

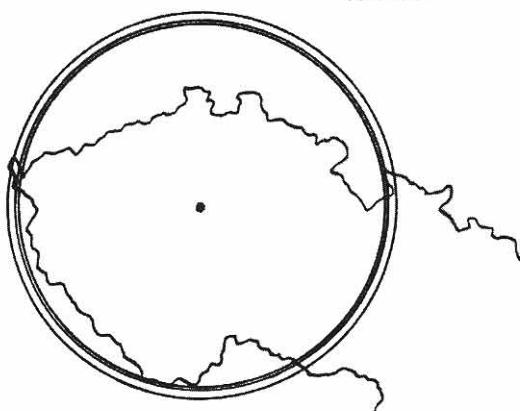
obr. č. 3

obr. č. 4

viz obr. č. 1

obr. č. 5

ky na obr. 1 jest 11,1 dílem jeho celkového průměru, vynásobení daných hodnot nám konečně udá velikost průměru plátna potřebného pro plánovanou drobnomalbu. Jest to 319 m a 12,5 cm. Nesmíme ovšem zapomenout přidat po okrajích 10 cm na založení přes blindram, takže výsledná cifra bude obnášet 319 m a 32,5 cm. Počítejme také se srážlivostí plátna, zaokrouhlení na 42 m bude sotva postačující. Ještě horší bude, nebudě-li postačující výsledný efekt obrazu a my se jej pokusíme vylepšit úkazem, který již obdivoval Ernst. Tuším, že to byla krabice, nesená orlem, na jejímž obalu byl zpodobněn orel nesoucí krabici, zobrazující orla, an nese krabici, na které další orel... atd.

Takže výsledný kruh by nebyl ničím jiným, než znovu se vyskytnuvší oční panenka v znovu se objevivším obličeji malíře - a vše předešlé se bude opakovat. Jestliže jsem počítal správně*), pak výchozích 5 cm se ve výsledných dvacátýřiceti metrech opakuje

840krát. To znamená, že v opakujícím se celém cyklu bychom musili násobit tímto číslem výsledných 42 m. Výsledné kruhové plátno o průměru třicetipěti kilometrů a dvěstěosmdesáti metrů by zajisté postačilo, aby naše drobnomalébné dílo dosáhlo více než místní či regionální velikosti. Cyklus je – při dostatku materiálu možno dále násobit, a při jeho dalším opakování dosáhneme efektu, kdy při umístění středu obrazu v Praze, bude jeho okraj

dosažovat ke Znojmou (obr. č. 5), následné opakování zajistí dílu více než světové rozšíření.

*) Poznámka: Autor si není jist svou početní znalostí, ani dostačetnou šíří displeje na kalkulačce. Raději si to přepracujte. Upozornění na chyby ve výpočtu jsou výtany, nerad bych v předražených „Potřebách pro výtvarníky“ toho plátna nakoupil zbytečně moc.

Poloha doporučovaná při defloraci.

LEKTOR - ZAHĽUBOVAČ

V zásadě jde o problém, se kterým se většina mužů vůbec v životě nesetká, neboť ženy se kterými přijdou do styku, již byly deflorovány někým jiným, zpravidla již dávno před tím. Někteří muži se programově vyhýbají defloraci, jako nečistému акту, při kterém je potřeba se vynést mnohem nepříjemnou. Při defloraci samozřejmě nejde pouze o potřísnění oděvu, potahových látek, zdí, atd. krvi, ale i o psychologické problémy, které jsou s deflorací spojeny. Těmito problémy samozřejmě netrpí muži, kterým je to, pokud pomíne hygienické potíže, v podstatě jedno, ale ženy, které považují první sexuální akt za něco výjimečného.

K tomu postoji jsou zlomyslně vedeny svými matkami, které nemohou snést, že v podobě jejich dcer nastupuje na sexuální scénu nová generace, která jim odloudí všechny mladší potenciální milence. Domnívají se, že svými řečmi o výjimečnosti deflorace alespoň zkazí mužům radost z první sexuální zkušenosti s jejich dcerou. Po prvním úspěšném sexuálním aktu však jejich vliv na dceru zpravidla končí. Vraťme se však k defloraci, která se může stát pro muže daleko horší zkušeností, než pro penetrovanou ženu. Mladá žena navedená svojí matkou se zpravidla před deflorací domáhá slibů věrnosti, důkazů lásky a dalších metafyzických projevů, které mají vyrovnat domnělou hloubku a velikost

ztráty hymenu. Někteří muži, aby dostali pannu na záda si proto nastudují celé litanie nesmyslných řečí, které již před svlékáním a přípravou hučí ženě do obou uší, aby v ní zahlušili obavy z neznámého a posílili radostné očekávání orgasmu, o kterém žena zpravidla již ví od svých šťastnějších přítelkyň a ze špatné literatury. Přesto přešle všechno si některé ženy přejí, aby byly přemoženy, usmykány a umluveny svým partnerem, aby případné špatné důsledky koitu mohly svést na něho. Aby muž předešel nepříjemným průtažům a často i projevům oportunistů, musí do ženy vstoupit bez zbytečného odkladu. Žena vždy vycítí z mužovy váhavosti malou průbojnou a nedostatek mužnosti, zvláště když sama váhá, nebo má vážné po-

chybnosti o tom, zda to, co činí, je správné, morální, etické, etc. Z uvedeného vyplývá, že je lepším řešením najít si dobře zajetou partnerku, pokud možno již zvyklou z předešlých vztahů na animální či deviantní zacházení. Pokud se však defloraci nemůžeme nijak vyhnout, je třeba tak učinit pokud možno anonymně, bez dlouhých verbálních příprav. Velmi vhodné se pro tento případ jeví využití některé společenské hry, kdy je mladá žena, při hře jakoby náhodou, překvapivě deflorována. Mezi vhodné sociální hry patří hra na zlého a dobrého. Partneři jsou odlišeni kostýmy v černé a bílé barvě. Zatímco je žena oblečena do bílé, neboť představuje andělsky čistou bytost, která netuší mužův záměr, muž, který

má černé svědomí (naplánoval si přece defloraci partnerky) je příhodně oblečen do černé. Bílý kostým muž může před tím nenápadně zejména mezi nohami proříznout, aby nebyl před kohoutem vystaven další, obtížně překonatelné mechanické překážce. Anonymita sexuálního aktu je zajištěna tím, že jsou tváře obou aktérů zakryté tkaninou, jak je dobré patrné z přiloženého obrázku. Žena při pohledu na muže přes tkaninu tak vůbec netuší čeho je muž schopen, není iritována jeho cynickými posměšky, či jeho obavami ze selhání, zvláště, pokud před tím opomenul proříznout partnerce mezinoží z tkaniny.

Jaké prostředí a polohu je vhodné při defloraci zvolit?

Vzhledem k anonymním

kostýmům je možné souložit prakticky kdekoli. Případný přístojící nepomáhající (vhodný pojem jsem si vypůjčili z policejního slovníku) zpravidla nabude pocitu, že jde zřejmě o jednu ze stupidních reklam a tento dojem spolehlivě odvede jeho pozornost jinam. Pozornost případných diváků se dříve či později otupí malou kreativitou poprvé souložící ženy, která je z překvapení co se s ní děje, pasivní až nehybnou.

Z technického hlediska je vhodné podložit pod ženinu pánev nějakou podložku. Na snímku který jsme vybrali, je akt vykonáván v pohřebním ústavu Marie na rakvi, přehozené dekou. Pozůstalá panna v této chvíli ani netuší, že se zřízenec pohřebního ústavu chystá na ní vykonat její historicky první soulož.

ZE SVĚTA VĚDY

Strukturování lidské historie je oblíbenou činností mnoha známých vědců. Profesor Zach prosazuje teorii sinusoidy. Počíná stvořením-vyhnaním z ráje, vzestupem Zlatého věku-pádu do barbarství, postupném znovuvstání přes industriální období po naši moderní současnosti, kterou vidí jako vrchol třetí vlny své sinusoidy – egolit. Sebeštřednost je podle něj počátkem ztráty ušlechtilých hodnot, slušnosti a tolerance, stojících vždy na počátku úpadku. Na konci třetí vlny, až budou všichni fanatici, se lidstvo umlátí kameny.

Zachova teorie podle oponentů příliš akcentuje roli morálky, která v lidské historii hraje zbytečnou roli němého svědka. Strhla se bitva proti sobě jdoucích vln sociologických studií. Ortodoxní Zachovi zastánci prudce odporovali na akademických fórech a prohlásili Zacha Bohem. Při loňských CLVII. Voltairových výročních diskuzích na pařížské Sorboně se oba tábory zuřivě napadly židlemi a několik historiků skončilo na kapačkách.

Kurátor – Proveditor

Filip příhoda

„Na co je čas k přemýšlení bez možnosti soustředění?“ promluvil znenadání Vojta.
„Na to, abysme zestárlí, nikoli zmoudřeli,“ odvětil na to Josef.
„A nač že sou vlastně hroby?“ dodal po chvíli zamýšleně.

„Ten muj, ten je dobrej na to, že je v něm eště místo, protože já sem poslední.“ pravil Vojta s povzdychem.

Byl zvláštní pohled na ty dva starce, neměli vůbec šedivé vlasy. Neboť neměli vůbec vlasy.
„Ne, na to opravdu nepřídu, proč Anežka tak najednou umřela,“ zamýšlel se dál Vojta a vzápětí směrem k Josefovovi pravil důrazně:
„Měli sme si vzít čepice, jsme hlupáci, je chladno na hlavy.“

„Ale dyť já čepici mám,“ nato Josef, „to, co nemám, je hrob.“

„Hm, na co sou vlastně hroby?“ přítakal zpovzdálí myslí Vojta.

„Na to, abys šel za svojí Anežkou,“ vysvětloval Josef sarkasticky, unaven melancholií navozeného rozhovoru.

„Vona je u Fleků?“ prohodil apaticky Vojta.

„Ne, ale to je právě dobře ne? Tak už pod, dáme si tam jedno černý,“ pookřál Josef.

Vojta položil povadlé květiny na čerstvý hrob své ženy a pravil zodpovědně: „Vim, že to myslíš dobře, ale já si dám radši světlý. Smutek nesmutek, po černym blbnu.“

U Fleků

„Tak co to bude?“ zajímá číšníka.

„Černý,“ praví Vojta.

„Dvě,“ upřesňuje Josef.

Po chvíli se oba napijí a Vojta se zarazí: „Safraporte, já chtěl světlý.“

„Horší je, že já nemám hrobku,“ zamyslí se Josef a má pravdu.

„Tak pod' spát ke mně,“ nato jakoby mimochodem Vojta.

„...to jó,“ nejistě Josef.

Oba se na sebe zahledí, ani jeden náhle neví, jestli toho druhého vnímal jen na půl ucha nebo se hlásí senilita.

„Safraporte, já chtěl světlý,“ uvědomil si Vojta, když se opět napiil.

„To si vlastně říkal,“ souhlasil Josef.

„Já jenom, že to černý mi řák leze do hlavy,“ napiil se znova Vojta.

„Jako smutek,“ přítakal Josef.

„Mnó, to spíš jako fernet,“ odvětil nejistě Vojta.

„Neříká se náhodou fernetu dech mrtvý milenky?“ zajímá se čistě informativně Josef.

„Víš, co bylo na Anežce zajímavý? Nikdy jí po ránu nepáchlo z pusy,“ zablýskly se Vojtovy staré, skelné oči erotikou.

„A dávala si na noc zuby do skleničky?“ vzrušil se i Josef.

„Hele, já bych vo jednom hrobu pro tebe věděl,“ pohlédnul na něj Vojta.

„Vážně?“ nadchl se Josef.

„Počkej, jak si to vlastně myslí s těma Zubama?“ přehodil Vojta jakoby omylem zbytek mozkových neuronů i výraz v obličeji o otázku zpět.

„Hele, tak mě napadlo,“ je už zase jinde Josef, „tak mě napadlo, neříkal si přede včirem, že Anežka se votrávila, protože si zapomněl vypnout plyn, když si spěchal ke Flekům?“

„Počkej, to byla moc dlouhá věta, jak byl ten začátek?“ snažil se Vojta bezelstně najít souvislost.

„Eště dvě černý, pánové?“ řeší situaci číšník.

„Dvě.“

Oba se napijí. Vojta se zarazí: „Safraporte, já chtěl světlý.“

„Teď už to přece nebudeš míchat,“ rád mu Josef a všímá si Tondy: „Jé, nazdar Tondo!“

Tonda: „Nazdar kluci. Upřímnou soustrast, Josefe.“

„....Děkuju,“ odvětil Josef nejistě.

„Tobě taky někdo umřel Josefa?“ optal se soucitně Vojta.

„Né, ale doufám, že neumřu já, protože nemám hrobku.“

„Dám si černý,“ kývnul Tonda na číšníka a dodává k Josefovi: „Ty scháníš hrobku?“

„Hm,“ upil Josef.

„Jo, tak to je téma na prd, protože já vo žádný nevím. Díky,“ Tonda bere půllitr číšníkovi přímo z ruky.

„Ale ty si říkal Vojto, že vo jedný víš,“ rozvzpomněl se Josef, „Vojto nespí!“

Nyní se zapojuje i Tonda: „Vojto, Josef má pravdu, nespí.“

Jenže říkat někomu kdo spí, aby nespal, je stejně praktické jako Hamletův monolog s lebkou. Obzvláště vezme-li se v potaz, že Shakespeare psal své dílo pod vlivem drog a měl tedy na vše více trpělivosti, než jeho čtenáři.

„Von říkal, že to černý je na něj moc silný,“ uvědomil si Josef.

„Silný jako smutek,“ upřesnil Tonda situaci svým vlastním rčením Flekovské třináctky.

„Jako smrt!“ zděšeně zaktualizoval rčení Josef, když nemohl nahmatat Vojtův tep.

„Tak tomu říkám spravedlivá smrť,“ pokývl vážně Tonda.

„Spravedlivá, to jo, protože von má hrobku. Kdybych umřel já, bylo by to jiný,“ mudroval zmatený Josef.

„Na státní útraty je všechno jiný.“ pokusil se o středně dlouhou větu Tonda, zatímco Josef se zvedl od stolu, aby kontaktoval číšníka skrze situaci, že jím zemřel kamarád.

„Člověče, ty máš pech, nejdřív ti umře Ágnes nebo jak si jí říkal a potom kamarád,“ huláká za ním Tonda soucitně.

„Anežka byla Vojtova žena!“ vrátil se Josef nakvašeně.

„A tak. Ale stejně byla kvalitní, že ve svém věku furt měla svoje zuby,“ zasnul se Tonda.

„Co se děje pánové?!“ přiběhl za Josefem číšník.

„Ale, už jsem vám to říkal, umřel nám kamarád,“ vzdychnul Josef.

„Tak to je jobovka, estli si ze mně neděláte prdel,“ protáhhl obličej v rozpacích číšník, to se nám tady eště nestalo.“

„Von Vojta byl vždycky originální,“ pravil hrdě Josef.

„Hlavně byl už tak jakoby starej,“ odtušil Tonda.

„Zemřel žalem po Anežce,“ posteskli si Josef.

„Já slyšel, že jí votrávil,“ pozastavil se nad věcí Tonda.

„Jenomže to si slyšel vode mě,“ ukončil téma Josef.

„Aha,“ nepochopil Tonda.

„To bude nejspíš infarkt, pánové,“ hodnotí znalecky číšník. „Museli ste ho něčím nasrat – teda pardon, rozčilit. Každopádně, neměl něco se srdečem? Vona ta černá třináctka je fakt silná.“

„Já ti to říkal Josefe, že je silná,“ nato Vojta, který náhle ožil, vzbuzen předešlým dohadovalním, „to další už mi přineste světlý, se mnou náh poslední dobou řežou mikrosplánky,“ dodal s omluvným úsměvem k číšníkovi. Pak se rozhlédl po tvářích kamarádů: „Děje se něco?“ „Né, jenom tady Josef neumí nahmatat tep,“ vysvětlil Tonda.

„Já mu pořád říkám, ať si pořídí brejle na čtení!“ zlobí se Vojta.

„Hele, to sem rád, že žiješ,“ ožil Josef, „co si to vlastně říkal vo tom hrobu pro mě?“

„No s váma teda dneska bude legrace,“ zděsil se Tonda.

„Tondo, bud' tak hodnej a neskákej mi do myšlenky na odpověď, viš, že jí pak nedám dohromady.“ rozčílil se Vojta.

„Vítě, že umřel Horáček!“ mění téma Tonda.

„Nevíme, my sme žádnýho neznali,“ odsekнул Vojta.

„A měl hrobku?“ zajímalo Josefa.

„Myslim, že měl,“ odpověděl Tonda.

„Tak je to v pohodě,“ ukončil hovor Josef. Všichni se napijí. Přichází Arnošt: „Ahoj kluci, upřímnou soustrast.“ Podává ruku Tondovi.

Vojta rezignovaně mávne rukou a rozleje si pivo.

„Hele, neviš vo nějaký levný hrobce?“ obrací se k Arnoštovi Josef.

„Černý,“ kývá Arnošt k baru.

„To je jedno, jakou bude mít barvu, hlavně abych se tam vešel.“

Arnošt vytřeštil oči: „Cože?“

„Takže dál už bez ubrusu, pánové!“ mračí se číšník.

Vojta si objednal další pivo.

„Teda do tebe to ale padá,“ všímá si ho Josef. „Jako do hrobu,“ dodal Arnošt, který se po-važuje za mistra černého humoru.

„Do hrobu?“ zbystřil Josef.

„Jo, ale do uplně jiného, než kam se chceš vejít ty,“ opáčil Arnošt.

„Co ty víš,“ dopil Josef pivo, aby tak zamaskoval to, že Arnošta nepochopil.

„Hele, tak proč se nenecháš spálit?“ myslel to s Josefem dobře Tonda.

Číšník pohotově přináší černý. Josef se znova napil a zahleděl se na Tondu: „A ty máš hrobku?“

„Di do prdele, já eště nejsem v důchodu!“ rozčilil se Tonda.

„Mno, vono dneska i to pitomý rozprášení uzme člověku pář piv vod huby, když si ho chce vobjetnat předem...“ posteskli si Josef nezávisle na okolnosti, kam mu Tonda poradil, ať má jít.

„Safraporte, já chlastám černý,“ zarazil se Vojta, když se napil, „to je moc silný, Anežka mě přerazí, jestli přídu vopilej.“

„Kam, do hrobu?“ prohodil mistr černého humoru Arnošt a upije také.

„Ježíšmarjájosefe, já si furt nemůžu zvyknout, že Anežka už je vlastně mrtvá!“ zděsil se Vojta.

„No vidíš, tak se v klidu vožer,“ uklidnil ho Tonda.

„Už nechci vo hrobech nic slyšet, jasný!“ dodal Josef nakvašeně k Arnoštovi.

„Na co sou vlastně hroby?“ zamyslel se Tonda, „Až umřu, bude mi fuk, kde ležím.“

„A kam za tebou budou chodit příbuzný?“ zajímalo šíleně Josefa.

„Když tě tak poslouchám Josefa,“ bere ho Vojta kolem ramen, „co máš vlastně na srdci?“

„Šelest,“ odpověděl Josef a zručně zatřepal půllitrem, aby obnovil padlou pěnu.

„Já žádný příbuzný nemám,“ odpověděl po chvíli Tonda, „a vás s návštěvama mý hrobky nechci vobtežovat, poněvadž eště nejsem v důchodu, a kdybych nedejbože umřel, protože mrtvice je svině, zajděte si sem za mě dát pivo.“

„No to je pravda,“ zamyslil se Josef, „vždyť já taky žádný příbuzný nemám a hrobky bez příbuznejch jsou vyhozený peníze.“

„No vidíš, tak se v klidu vožer. Proč my se vlastně nebabíme vo politice, jak se to u piva dělá?“ napil se zhluboka Tonda.

„Politika nebo hroby, to vyjde nestejno, hlavně, že si máme vo čem povídá, stejně vyřešíme prdek, jak se to u piva dělá.“ odpověděl bryskně Vojta. Vzápětí však opět zmlknul, sám sebou zaskočen.

„Já teda rodinnou hrobku mám...“ dodal nostalgicky Arnošt.

„Tak si jí strč do prdele!“ vyhrknul závistivě Josef. Vzápětí si však znova smutně povzdychnul a dodal: „Promiň, ale uznej, co má starý člověk na tom světě za jedinou jistotu kromě hrobky?“

„Víte co?“ navrhuje vážne Tonda, „co kdyby- sme se nechali všichni spálit, na to už se nějak složíme...“

„To by mě Anežka přerazila,“ škytnul opile Vojta, „už takhle by mě nepoznala.“ Vzápětí usíná.

Číšník přináší Arnoštovi pivo a pohlédne na Vojtu sarkastickým pohledem Charlese Bronsona: „Už vám zas umřel kamarád.“

„Vojto vstávej,“ lomcuje s ním Josef.

„Moc toho nevydrží, co?“ směje se Tonda.

„To by ses divil,“ zastal se ho Arnošt, „s Anežkou vydržel čtyřicet let, i když jedno se musí nechat, ve svém věku měla dobrý zuby.“

„Protože si je dávala na noc do skleničky s destilovanou vodou,“ oponoval Josef.

„A jak ty to vlastně víš?“ procítá z mikro-spánku podezírávě Vojta.

„No dovol, co bych s ní dělal v jejím věku? Teda v mym věku?“ ohradil se Josef.

„Náhodou v posteli byla dobrá,“ pravil Vojta nakvašeně, „nevrtěla se, nechrápala, po ránu jí nepáchlo z kelímků a studený nohy začala mít teprve po tý nešťastný mrkvici.“ Všichni tři na něj hledí s údivem.

„Mrkvice je to samý jako mrtvice, jenom jsem se přepek, hovoda.“

Číšník přináší čtyři piva. „Vemte si tázky, ubrus nemáte a děláte mi tam kolečka.“

„Hele, měla umělý zuby ne? zeptal se Tonda.

„Nevrtí se, nechrápe, nohy má studený...“ zkouší to Arnošt se svým pověstným humorem.

„Arnošte, ty si kretén,“ pravil Vojta výhružně a objednává si velkého ferneta na kuráž. Sotva ho do sebe obrátí, usne jako špalek.

„Né, to vod tebe fakt nebylo podařený, Arnošte,“ káral ho Tonda, „Vojta jí měl rád, tak rád, že se čtyřicet let nevožral.“

„Kluci, to pivo má vážně blahodárný účinky, udělal se mi po něm nežit jako mladýmu klukovi,“ raduje se Josef a hladí si strup po ranním holení.

„Vymáčklej bedar na starcově tváři je jako díra po suku v rakvi,“ pravil Arnošt jakoby mimochodem. Josef se mu už chystal cosi odpověďt, když ho přerušil Vojta. Skácel se totiž k zemi, a ani se nehnul. Nebylo pochyb, že teď už je definitivní konec.

„Von snad vážně dostal infarkt?!“ přibíhá číšník.

Jakýsi mladík od vedlejšího stolu se nad Vojtou sklání, neboť Josef, Arnošt i Tonda, který ještě není v důchodu, mají ischias. A kdesi ve vzduchu, z obláčku doutníkového dýmu, se zjeví u stropu tvář Anežky. Hledí zpríma do Vojtových přivřených očí jako sen před probuzením a hospodou se rozklene její skřehotavý hlas, který naštěstí slyší jen Vojta:

„Tak vidíš ty osle starej, jen si myslíš, že už jsi na tom světě beze mě, už vlčíš. Já ti dám fernetu! Koukej mazat domu, vyper si spodní prádlo, uklid' si tam a zaplat inkaso! Jo, abych nezapomněla, až otevřeš voči, vyříd' Josefovi, že zuby mám furt svoje.“

„Otevřel voči!“ křičí mladík.

Vojta se ztěžka zvedá ze země a unaveně se podívá na Josefa. Pak si smutně povzdychně: „Safraporte, já sem ti něco chtěl. No, myslím, že radši pudu, řák ztěžka se mi dejchá.“ Hodil na stůl peníze, zavrávoral a odchází nejistým krokem starce, který si zapomněl hůl.

Josef zhodnotil bankovku, kterou Vojta věnoval na útratu a sotva zjistil, že je to jen tak tak za ně dva, rozhodl se jít ho doprovodit.

„Zaplatalim!“ volá Arnošt po jejich odchodu číšníka.

„Zaplatačných,“ přibíhá číšník.

„Co kdybys to vzal i za mě?“ žadonil Tonda.

„Copak ty nemáš?“ povzdychnul si Arnošt.

„To eště chvíli potrvá, než já dostanu důchod,“ špitnul Tonda.

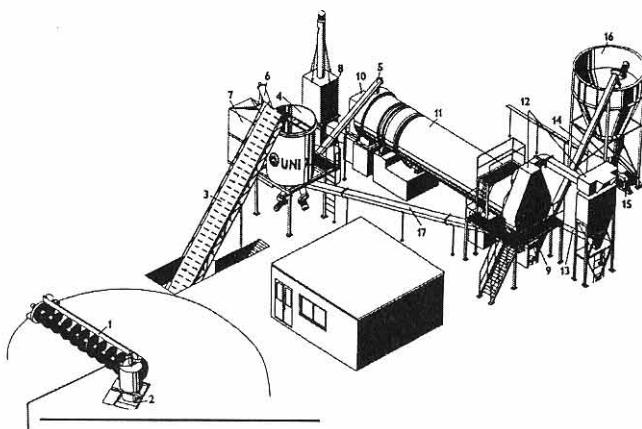
(z připravované knihy „Kruh pro poníka“, kterou vydá nakladatelství Beletris)

Unikátní zařízení UNI jako elegantní řešení energetických problémů.

V extrémních podmínkách domova důchodců ve Zbraslaví vznikl po sledování televizního filmu z produkce televizní stanice NOVA skvělý návrh, na kterém se podíleli důchodci F. P., C. D. a M. K. (plná znění jmen vylučuje zákon o ochraně osobních údajů). Důchodci se nejprve domnívali, že extrémní prostor pro reklamu, kterou byl přerušován napínavý film je dárkem televize NOVA starším mužům trpícím prostatickými obtížemi, kteří musejí častěji přerušovat sledování filmu docházkou na toaletu. Postupně se však ukázalo, že podíl diváků s prostatickými obtížemi dosahuje necelých devíti procent. Televize NOVA, jak důchod-

ci zjistili, vysílá nekonečný proud reklam zřejmě z komerčních důvodů. Při písemném dotazu na reklamní oddělení zmíněné televize jim bylo vysvětleno, že záměrem reklamního oddělení, byť samozřejmě těžko dosažitelným, je vysílání nepřetržitého proudu reklam jen sporadicky přerušovaného promítáním filmu či vysíláním dalších programů. Tři důchodci, původním povoláním technici, zasedli k rýsovacímu prknu a navrhli důchodovému ústavu řešení, které umožní snížit ekonomickou náročnost péče o přestárlé občany. Jde o využití šumu (reklamní spotty, vysílání z obou parlamentních komor, besedy s politiky, pro-

gramy Haliny Pavlovské či Petra Novotného atd.) k výrobě materie vhodné k produkci izolačních desek, protihlukových panelů atd. Myšlenka vychází ze známého faktu, že energie je hmota a naopak. Pokud zahustíme technickými prostředky vysílanou energii a přidáme plnidlo, pak z použitím zvukového spektra vytvořeného za pomocí metafyzické ladičky doktora Faustrolla dosáhneme efektu nazvaného vulgo zahuštěné kecy, jež je možné dále zpracovávat na mechanické výrobky. Návrh vychází rovněž z nedávného objevu tzv. paměti materiálu. Tato vysoce účinná metoda umožní využít předchozí historie energie či hmoty k jejímu dalšímu využití ve spektru tzv. záporné selektivní rezonance. V praxi to znamená tolik: Pokud je zpracován svazek žvástů Petra Novotného z energie na hmotu, pak tato hmota bude nejlépe izolovat zvuky z hlasového spektra, ve kterém operuje Petr Novotný. Podle nákresu tří důchodců jde o zařízení s nevelkou náročností na technické prostředky a materiální zabezpečení výroby. Bod 1: anténa, která zachytí

šum jej zahustí a transformuje v konvertoru (2) na materii vhodnou k mechanickému zpracování. Tato materie se hromadí v podzemním zásobníku a využí pásovým dopravníkem (3). Další zařízení (které je zřejmě nejsložitějším prvkem soustavy) je prostor ve tvaru okrouhlé nádoby s dalšími regulačními a mechanickými prvky, z nichž je nejdůležitější Faustrollova metafyzická ladička (7). Ta část je označená jako UNI. Zde se provádí nejsložitější operace, zajištěné několika desítkami patentových přihlášek. Proto se sdílnost tří důchodců ome-

zuje na víceméně mechanické posouvání prstu po nákresu bez dalších projevů. Na vrcholu míchacího válce (5) je již vlastně všechno důležité hotovo, proto lze bez omezení hovořit o systému míchání, hnětení a formování hmoty ve válci (11). Výsledkem je materiál o různých tvarech (kruhové tvaru se vyrábí v oddíle 16, pravoúhlé tvary v oddíle 15). Komín (8) odvádí zbytkové zplodiny, baráček neznačný číslici je místem pro převlékání pracovníků, hygienické zařízení atd.

lektor zahlubovač

sborník patafyzické vědy

Patafyzické potpourri

EDUARD VACEK MIROSLAV WANEK
SVATAVA ANTOŠOVÁ PETR KURANDA
PAVEL RAJČAN IVO MEDEK KOPANINSKÝ
DANIEL ŠTVERÁK PERO LE KVET

vyjde
v nakladatelství
clínamen

FILATELISTICKÝ

připravil Ivo Medek Kopaninský

Že motivy poštovních známek sloužily propagaci právě panujícího režimu není žádnou novinkou. Ačkoliv pro jejich rytiny byly často předlohou dokumentární fotografie, jejich sdělení nemuselo vždy být zcela jednoznačné. Takovým hezkým příkladem je vyobrazená protektorátní příležitostná známka. Uhádnete co správně zobrazuje?

A) Adolfa Hitlera kochajícího se pohledem z okna Pražského hradu na porobené město.

B) Těhož, který zde – coby ostuda vegetariánského hnutí – vyhlíží místo v Hradních zahradách pro záhon s karfiolem.

C) Vlada, jakoužto byvaly užívány
lakýmnky, dle uhlí seho
pohledu evropského zkou-
ma jakostí užití oken-

PEŠENÍ:

Pozdní bilance

Vodili nás za nos
zprava doleva a zleva doprava,
brali na hůl od hlavy až k patě
a od východu k západu.
Do panděra se už víc nevejde.

Zátah šachových figur

Ruce u sebe a nohy za kopcem.
Nikdo už není tam, kam před tím
utíkal. S vlajkou pod polštářem
se nikam nespěchá.
S vlajkou mezi nohami
zpíváme národní hymnu.

Mylné dojmy

nebudou nikdy v převaze,
pokud jejich rozměry
zkrátíme její naléhavost.

Příchozí ví

jak hole použít.
Vystrčit hlavu z řady
a dobrovolně pak dolů
volným pádem.

Začít možná s tyčí

Přitahuje nás pohled k horizontu,
pod nímž se naše jirchářsky vydělaná pleš
nejlíp zaskví. Nepovolit v kolenu.
Naskočit si, až svář v kostech povolí
a šle se opět napnou. Proklestit si cestu
dopředu, roztrhnout oponu a dotírat na cíl
v mírném předklonu.

ilustrace autor

již mnoho let vyprávím tuto svou záhadnou, neuvěřitelně nevyšvětlitelnou příhodu svým přátelům i přítelkyním, kamarádům i známým. Vyprávím ji při rodinných slavnostech, ve vlaku, při recepcích mého šéfa, v autobuse, (jednou jsem ji dokonce vyprávěl na pohřbu své sestry Magdaleny v Petrovicích), v metru, letadle a tramvaji.

Je z doby mého mládí. Je z doby, kdy jsem ještě se svou bárkou jménem Ohňelé poleno brázdil slané a sladké vody všech říček a oceánů.

kristián murný

falešné zuby

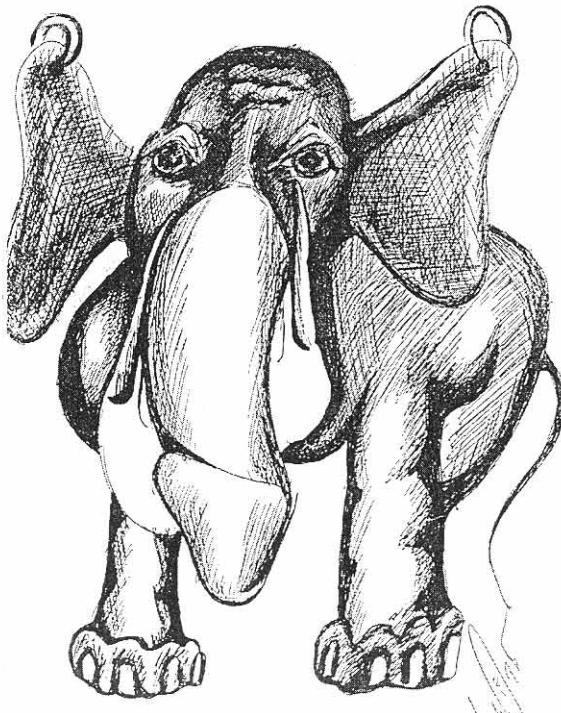
legrafní sloupy byly proti nim jako párátko do zubů! Moc mne to však nepřekvapilo, neboť měl jsem již několik měsíců nedobré tušení. Má loď byla zlomena v půli a já byl vržen přímo do vln běsnícího oceánu.

Náhoda a štěstí stáli při mé maličkosti v podobě hejna verlib a já se ocitl přímo v tlamě té největší a nejstarší z nich. A jak se tak pěvaluji v bezpečí a lebedím si v pohodlí omotán měkkým a teplým jazykem, začínám se rozkoukávat. Ta verliba má falešné zuby. Normální trvanlivou protézu.

A jsme v tom. Ještě nebylo člověka, který by se mne nezeptal - Jak jsem to poznal...

Ještě na nich měla cenuvku!!!

16. 3. 1996

viki shock

panelákový efekt

Soudce

„Pane obžalovaný, mohl byste tomuto soudu říci, proč jste dne dvacátého třetího října tohoto roku zastřelil celkem dvanáct lidí?“

Obžalovaný

„Zajisté, pane soudce. Oni mě obtěžovali.“

Soudce

„A jak vás obtěžovali, pane obžalovaný?“

Obžalovaný

„Dělali randál.“

Soudce

„Prosím? Zřejmě jsme vám dobře nerozuměli. Mohl byste to prosím opakovat?“

Obžalovaný

„No prostě dělali hluk. Podívejte se, pane soudce, já bydlím dvanáct let v paneláku a nemohu za to, co jsem udělal. Můj obhájce vám to potvrdí.“

Soudce

„Co vy na to, pane obhájce?“

Obhájce

„Můj klient má pravdu. Právo je na jeho straně. Několikrát upozorňoval paní Novákovou, aby neprováděla ve svém bytě úpravy tím hlučným způsobem, jakým je prováděla. A ta fréza, jak se po oněch nešťastných událostech při rekonstrukci prokázalo, skutečně vydávala zvuk mnohonásobně převyšující hygienickou normu. Proto žádám, aby byl můj klient zproštěn obžaloby v plném rozsahu.“

Prokurátor

„Jak to, v plném rozsahu? Kromě již zmíněné paní Novákové a čtyř řemeslníků zastřelil obžalovaný ten večer ještě dalších sedm lidí a to prosím na ulici, nikoli v domě!“

Obhájce

„I to můžeme vysvětlit, pane prokurátoru. Po oprávněné pětinásobné vraždě paní Novákové a jejich čtyř řemeslníků se chtěl můj klient v klidu prospat, což se mu skutečně několik hodin dařilo. Ovšem kolem půlnoci byl probuzen hlasitým skandováním opilých mužů, kteří vycházeli z blízké sportovní haly a zastavili se

právě pod oknem mého klienta a to na několik desítek minut! Pane soudce, musíte uznat, že to už bylo pro mého klienta příliš. Otevřel tedy okno, přisunul k němu těžký kulomet a zahájil palbu na skupinu těchto odporných individuí!“

Obžalovaný

„Ano, ano, tak to bylo. Sedm zásahů, panečku!“

Soudce

„Pane obžalovaný, nepřerušujte prosím pana obhájce!“

Obžalovaný

„Ehm, omlouvám se.“

Obhájce

„Po skončení kulometné palby by se mohl můj klient konečně klidně vyspat, kdyby však nepřijel policejní vůz s osádkou kapitána Pomočila, který, neznaje ovšem okolnosti celého případu, naprosto neoprávněně a nešetrně vytáhl mého klienta z postele a zadržel ho. Žádáme proto disciplinární potrestání pro kapitána Pomočila a zproštění obžaloby v plném rozsahu pro mého klienta.“

Soudce

„Co na to obžaloba?“

Prokurátor

„Když nám obžalovaný slíbí, že už to víckrát neudělá...“

Soudce

„Dobrá, žádosti o disciplinární potrestání kapitána Pomočila se vyhovuje a vás klient je zproštěn ve všech bodech

obžaloby, přesně tak, jak jste to chtěl, pane obhájce. Už jsme tu všichni z té vaší causy opravdu unavení. Tak prosím běžte domů.“

Obžalovaný

„Děkuji vám, pane soudce.“

Obhájce

„Děkujeme.“

Soudce

„Ještě jedna věc, pane bývalý obžalovaný.“

Obžalovaný

„Ano prosím, poslouchám pane soudce.“

Soudce

„Neuvažoval jste někdy o tom, že byste se přestěhoval?“

Obžalovaný

„Ale ano, mnohokrát. Bohužel si nemohu jiný byt z finančních důvodů dovolit a vyměnit

to se mnou nikdo nechtěl, tak jsem si tedy potom pořídil ten arzenál...“

Soudce

„Hmm. No dobrá, no. Tak už jděte a příště si radši zavolejte a poraďte se se svým právníkem, než zase někoho zastrílejte. Vidíte, že potom máte jenom zbytečné tráble. Navíc byste za takovouhle věc mohl jít klidně do vězení.“

Obžalovaný

„Ano, já vím. Ještě jednou vám uctivě děkuji, nashledanou.“

Soudce

„Nashledanou. Tak pane obhájce a co tam máte ted?“

Obhájce

„No, myslím, že je to dost podobný případ jako byl tento. Obhajuji jistého pana Zadničku. Běžná čtyřnásobná paneláková vražda.“

Soudce

„Aha, to už bude dneska třetí. Víte co, odložíme to na jindy. Dnes už se tím opravdu nechceme zabývat. Nezajdete se mnou a s panem prokurátorem na panáka?“

Obhájce

„S radostí pane soudce.“

Soudce

„Mimochodem pane obhájce, to byla velmi chatrná obhajoba.“

Obhájce

„Ano, to přiznávám. Ale vím, že vy i pan prokurátor bydlíte také v paneláku, tak jsem si to dovolil.“

Soudce

„A dobré jste udělal. Myslím, že těm chudákům, co jsou postiženi panelákovým efektem, musíme vycházet vstřícn.“

Obhájce

„Takže můžu počítat také s osvobozením pana Zadničky?“

Soudce

„Určitě. Že pane prokurátore?“

Prokurátor

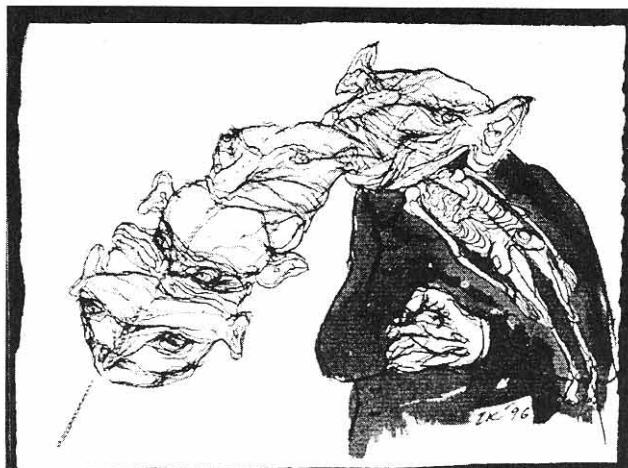
„Jistě, Karlíku.“

Soudce

„A na to se napijeme!“

A jak řekli,
tak udělali.

KONEC

kresba ZBYNĚK KOUBA

dan štverák

Peroxidová blondýna s thy-molinovým úsměvem roní glycerinové slzy, protože se jí zhroutil svět. Ještě včera si užívala s inženýrem Pro-rokem a dnes hraje divadlo na broskvového krále. Do-věděl se o nich a teď zuří. Jeho nejlepší vědec, vyná-lezce nové rychlerostoucí odrůdy obrovskve, která vy-náší jako žádná jiná – a ona! Ani zabít ji nemůže.

„To je zemětřesení?“ zepta-la se zmateně.

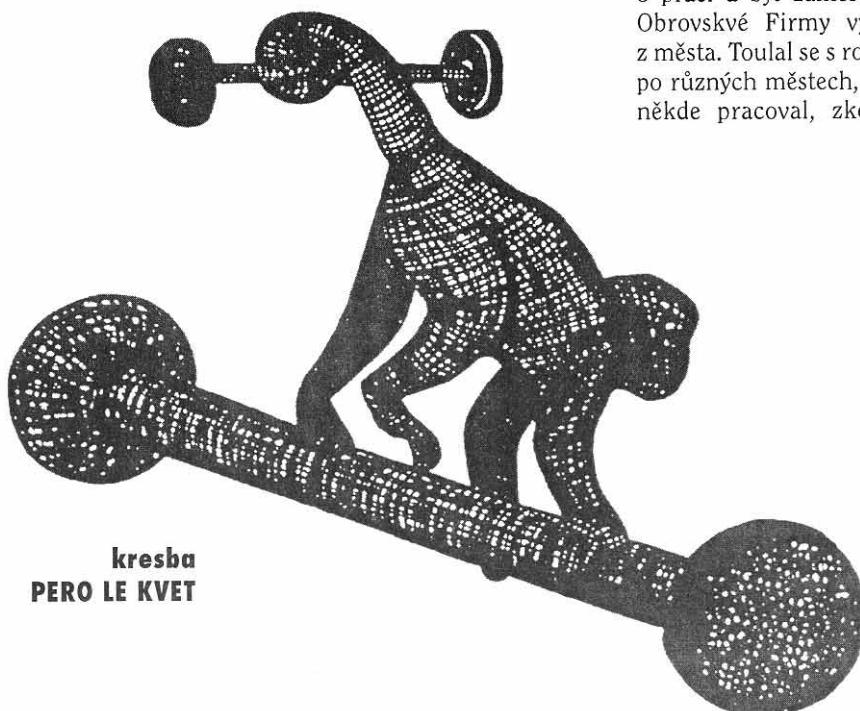
„Ne, to se klepeš,“ odpově-děl, lehce se pousmál a dů-věra v její upřímnost nepa-trně stoupala. Náhle zemřel.

hořící čas

„Černá vdovo!“ zařval věrný sluha a vrhl se jí po krku. Zařvala taky a oknem vtrhl do místnosti inženýr Pro-rok, který zrovna zkoumal na stromě zvyky ptáků. Chtěl nějak vzbudit jejich zájem o česání obrovskví do přepravek. Mrštil po slu-hovi poznámkový blok, ale minul. Začal taky řvát – chtěl zvednout obří svícen a mrštít ho na sluhu, ale neunesl ho. Svícen ho strhl

na zem, rychle vyskočil a vrhl se na ruce pod jejím krkem. Trojice ihned ztra-tila dosavadní stabilitu dvo-jice a protějším oknem velmi úzké místnosti vy-padli na ulici. Projíždějící auto se jim ještě vyhnulo, ale syn inženýra Proroka, vezoucí otci oběd na kole, je trefil tak, že zlomil slu-hovi a blondýně vaz a za-chránil rodinu.

Inženýr Prorok ale přišel o práci a byl zaměstnanci Obrovské Firmy vyhnán z města. Toulal se s rodinou po různých městech, občas někde pracoval, zkoumal

kresba
PERO LE KVET

i vyhynosaury, restauroval díla Rembrandta Buonavinci, ale v oboru nic. Nakonec si pořídil kozla, kterej maluje obrazy a žil z nich. Začal z nudy pařít.

„Hypnóza je blbost!“ provokoval ho obří opilec.

„Nech mě bejt,“ stahoval se inženýr Prorok z vyostřené debaty.

„Tak mě zhypnotizuj – no dělej!“ vstal od stolu a praštil ho do ramene. „Dělej!“ řval mu do kohoutku a strkal do něj tlapama. Inženýr Prorok rychle ustupoval.

„Nechápu jak se můžou atomy shluknout tak, že mi rozbití hubu!“ blábolil inženýr Prorok, když mu doma otírali rány. Bolest přehlušovalo sobotní mučení opilců ranními zvony. Večer kozel umřel.

„Chceme stvořit umělý život, který nejlépe štěpí glukózu. Vzniklou energii mu pak vezmeme,“ nastínil inženýrovi šéf Elektropodniku. „Potřebujeme, aby se množil rychleji, než spotřebová energii.“

Vyvinul pološílený položi-

vot, který mohl produkovat dvojnásobek energie, potřebné k množení. Naneštěstí tento život unikl při výbuchu elektrárny nové generace a napadl DNA celého města. Jen zamilovaní odolávali jeho atakám. Dva, maximálně tři měsíce odolávali a pokud by se rychle znovu bláznivě nezamilovali, pološílený položivot by převážil a přebytkem energie by vybouchli. Obyvatelé města uzavřeného v karanténě propadli z pudu sebezáchovy bezuzdrnému výronu citů bez jakýchkoli zábran. Inženýr Prorok si uvědomil, že zničil nejen svou rodinu, ale učinil ji smrtonosnou všem. Obyvatelé vyhnali moralisty a věčně zamilované monogamisty, protože zpochybňovali jejich jedinou možnost na přežití. Čím déle tak žili, tím více se báli, že vše skončí nějakým převratným objevem, a tak vyhnali radši i vědce. Inženýr Prorok opustil město a působení pološíleného položivota postupně sláblo. Usoudil,

že jsou jednotlivé organismy závislé na kolektivu a po jeho ztrátě odumírají. Karanténa sice byla nesmyslná, ale už se nevracel. Obyvatelé města byli se svou situací vlastně hodně spokojeni a možná by ho i ukamenovali.

Inženýr Prorok se teď touhal sám. Hledal práci a novou ženu.

Připomínala mu ženu obrovskového krále a byla neméně náročná. Dělal otravnou, fakt strašně nudnou práci za dost peněz, ale na luxus, který by jí sám rád dopřál to nestačilo. Přemýšlel, jak se dostat k penězům, a když našel na ulici občanku, vymyslel dăbelšký, prakticky neodhalitelný plán.

Za použití dokonalých vědeckých metod vyměnil fotku, našprtal své nové osobní údaje, plán úspěšně /neúspěšně provedl, ale nasral hromady lidí.

Když odjížděl z města, zatkla je hlídka u jedné z bran! Občanku zahodil hledaný vrah!

mýdlo smrti/zmrzačení

„Smrt není kostra s kosou přicházející vždy nevhod – je to věc!“ Propadal do chmurných úvah/předtuch a včerejší kluzký sen/vizionářský sen mu dělal těžkou hlavu, „Je maskovaná za něco úplně vobýcejnýho o co zakopneš a spadneš pod auto, rozbití se o to hlavu, nebo si to koupíš a vono tě to zmrzačí!“ Všechno je tak nebezpečný!

Ta věc bude mýdlo!

red actor

návody na použitie profesora
PATAFYHO

Ako si udržať večnú mladosť

Ludia už celé stáročia hľadajú liek na večnú mladosť, pretože majú strach zo staroby a tiež zo smrti. Ale zatiaľ sa im ho nájst ešte nepodarilo, hoci podľa mnohých svedectiev mnohokrát už boli tak býzko!

V poslednom čase sa po svete rozšírili správy, že jedným zo zaručených spôsobov, ako si udržať večnú mladosť, je každodenné pitie vlastného moču. Podľa profesora Patafyho to však nie je isté. On sám tento spôsob udržiavania mladosti využíval, ale výsledky ho plne neuspokojili. Preto sá rozhadol nájst iný „elixír mladosti“, ktorý je taktiež postavený na báze užívania zázračného nápoja, ale má rozhodne efektívnejší účinok. Po rokoch výskumu sa Patafymu podarilo predsa len získať recept na prípravenie „elixíru“, ktorý by mal priniesť úplné zastavenie staraní. Tento recept Patafy sformuloval do nasledujúcej podoby:

Dračie oči a vlčí zub
Suchý čarodejnice trup
Zo žraloka bacher i chvost
Aj bolehlavu nech je dost
Koziu žľč a tigrie črevo
A do toho hmlé drevo
Pri mesiaci rozožuté
A potkany podochnuté
Nos a uši belochove
Úd a gule černochove
Spolu dobre rozomleté
Treba pridať nakoniec
A všetko v kotli pomiešať
So slinami to premiešať
Aby sa gebuzina stala
Hustá
Podľa čarodejníckeho
Gusta
Čáry máry fuk
Nezľakni sa potom
Veľkých muk

Ako sa naučiť správne plakať

Plač je v živote človeka veľmi dôležitý. Dôležitejší, než si myslíte. Preto by ste sa mali naučiť plakať správne. Väčšina ľudí plache takpovediac neorganizované. To znamená, pláču len vtedy, keď k tomu majú dôvod. Ale to je nesprávne. Pláču sa treba venovať pravidelne aspoň raz do týždňa. Inak pláč prestane plniť svoju očistovaciu úlohu. Nech už sú dôvody k placu akékolvek, alebo žiadne, plakať treba správne a pravidelne, inak je pláč zbytočný, neúčinný. Toto sú závery, ku ktorým sa dopracoval PROFESOR PATAFY po krátkom, ale intenzívnom výskume. Výsledkom jeho výskumu je samozrejme aj návod, ako sa naučiť správne plakať. Obsahuje 6 pokynov, ktoré treba pri správnom pláči dodržiavať. Tu sú:

1. Ak chcete plakať, zamerajte svoju obrazotvorosť na seba, alebo ak to nedokážete, myslite na niečo iné. /Mne osobne pomáha myšlieť na kačku obalenú mravcami./
2. Keď začnete plakať, je potrebné slušne si zakryť tvár oboma rukami s dlaňami obrátenými dovnútra. Ak vás to vyrušuje pri pláči, môžete sa postaviť do kúta s tvárou obrátenou k stene.
3. Svoju tvár pri pláči nechajte rovnomerne sfáhovať kŕčmi, pričom pri vydávaní sprievodného zvuku nezabudnite tiež pravidelne dýchat.
4. Slzy si nechajte stekáť po tvári až do okamihu, keď máte pocít, že je na čase pláč ukončiť, čo by nemalo byť skôr než po troch minútach.
5. Pláč ukončte energickým vysmrkaním sa do čistej vreckovky, ktorou si potom utrite aj slzy.
6. Nakoniec sa ešte zhlboka nadýchnite a vydýchnite. Tento postup opakujte pravidelne aspoň raz za týždeň.

Prirozený proces stárnutia

Výnimočné upozornenie

Pri správnom plakaní sa rozhodne vyvarujte toho, aby vám slyzy vytiekali cez uši alebo cez nos. Mohlo by to mať pre vás nedozierne následky, ktorých príčiny by sa potom dali odstrániť veľmi ľažko alebo aj vôbec nie.

Ako na seba upútať pozornosť

Mnoho ľudí žije celý život v tieni všednosti. Viacerým to samozrejme vyhovuje, ale nájdú sa aj taki, ktorí by na seba pozornosť mäs upútať chceli, lenže nevedia ako na to. Je jasné, že ak chce človek na seba upútať pozornosť, rozehodne musí Niečo podniknúť. Ale čo???

Priznajme si, že odpovedí na túto otázku musí existovať mnoho, ale kde ich treba hľadať? No predsa u profesora Patafyho, ktorý sa problémom „pútania pozornosti“ venuje, okrem iných dôležitých vecí, už niekoľko rokov, čoho dôkazom je aj jeho kniha „Pozornosť a ako ju na seba upútať“. Kedže sa ale táto publikácia veľmi ľažko zháňa, ponúkame vám z nej aspoň niekoľko zaujímavých ukážok.

1. Pútanie pozornosti na chvílu

Ak chcete na seba upútať pozornosť na chvílu, musíte robiť danú chvíľu niečo nezvyčajné, niečo čo nerobí vo vašom okolí práve nikto. Možnosti je naozaj veľa a vy by ste si z nich mali vybrať tú, ktorá najviac zodpovedá danej situácii. Medzi najpoužívanejšie možnosti patrí: kašlanie, kričanie, písanie, tlieskanie, dupanie, búchanie, zavýjanie, kýchanie...

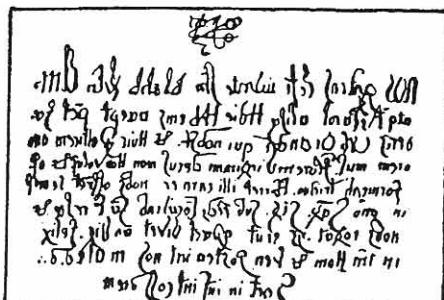
Večne mladý
profesor Pataf

2. Pútanie pozornosti na viac než chvíľu

Ak chcete na seba upútať pozornosť na dlhšie, musíte robiť niečo, čo zaujme vaše okolie na tak dlho, ako to potrebujete. Možnosti je opäť naozaj veľa a vy by ste si mali vybrať takú, ktorá vám najviac „padne“ na telo. Pre tých, ktorí majú dobré vyjadrovacie schopnosti, ja osobne odporúčam: prednes prejavu, prednes básne, prípadne slovné napadnutie jednotlivca alebo davu, ak existuje ústupová cesta. Pre tých, ktorí uprednostňujú svoje telo, ja osobne odporúčam: striptíz, zaujímavý telo-cvik, napodobvanie iných ľudí prípadne zvierat alebo fyzické napadnutie jednotlivca či menšej skupiny ľudí, ak si trúfate.

3. Pútanie pozornosti na dlho

Ak chcete na seba upútať pozornosť na dlho /týždeň, mesiac, rok, viac rokov/, musíte sa odhodať vykonat niečo, na čo sa len tak rýchlo nezabudne. Možnosti je viac, než si myslíte, horšie je to už so samotným výberom. Ak máte pevné nervy a odvahu, môžete spáchať nejaký zločin. Napríklad únos, atentát, vraždu, krádež ap. Musíte si pritom vybrať objekt, ktorý je veľmi populárny, pretože tu platí úmera, že čím populárnejší je objekt vášho zločinu, tým dlhšie na seba upútate pozornosť. Vhodnými objektami sú napríklad politici, filmové hviezdy, športové hviezdy, významní biznismani ap. Ak disponujete nezvyčajnými schopnosťami a vedomostami, pokúste sa dosiahnuť niečo, čo nedosihol ešte nikto, prípadne len veľmi málo jedincov. Vo vede môžete objaviť ešte niečo neobjavené. V športe môžete prekonať nejaký svetový rekord. V politike sa môžete prepracovať „hodne vysoko“, čo znamená, že sa môžete stať prezidentom, predsedom vlády, predsedom parlamentu prípadne totalitným tyranom. V biznise sa môžete prepracovať medzi najbohatších ľudí sveta. Vo filme to môžete dotiahnuť na najlepšieho režiséra, na najlepšieho herca alebo aspoň scenáristu či kameramana. Záleží len na vás.

Ukážka z rukopisu profesora Patafyho

TEXTY

Aprobace

Hroch zůstal vždycky, kam si sed',
jsa nejkrásnějším tvorem.
Člověkem být, tak jistě hned
stal by se senátorem...

Sněhulák

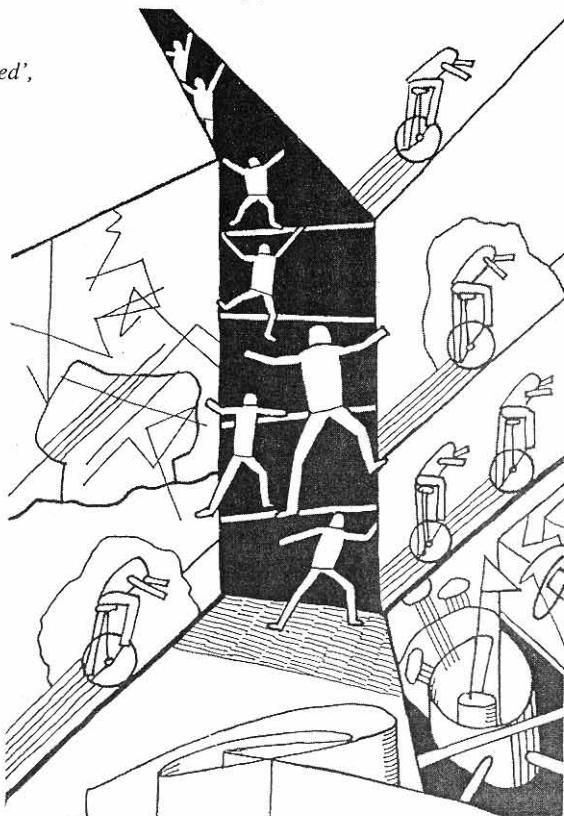
Byl jednou jeden panelák,
před ním stával sněhulák.
Ten panelák vítr odnes,
sněhulák tam stojí dodnes.

Komárno

Na hlavu pršelo jemně a hustě
vešel jsem do krčmy v slovenské pustě.
Od hladu žaludek silačen jak v lisu,
žádal jsem k večeři studenou mísu.
Pán hlavný pokýval moudře svou hlavou,
vedl mne dozadu chodbičkou tmavou.
„Tu máte tů mísu,“ pravil mi zkrátka,
když mi od hajzlíku otevřel vrátku.

Hladovkářská

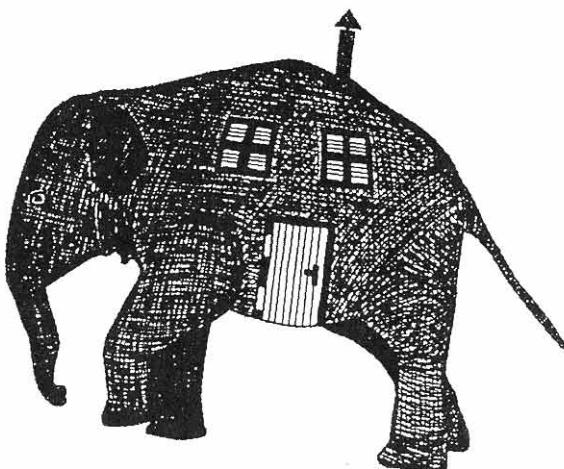
Na zahrádce hrobeček
osázený celerem.
To co snídá Mareček
my prasata nežerem.

Chtěl bych být doktorem

Chtěl bych být doktorem
 Nosil bych bílý plášť
 Úplně bílý
 Jenom občas špinavý od krve
 Od krve pacientů
 Manželka to vypere
 Chtěl bych být doktorem
 Měl bych svou ordinaci
 Svůj pracovní stůl
 Na stole fotografie svých známých
 Dival bych si na ně
 Chtěl bych být doktorem
 A stávkovat za vyšší platy
 Chtěl bych být doktorem
 Doma bych měl velkou truhlu
 Na úplatky
 Chtěl bych být doktorem
 Mohl bych být k lidem arogantní
 Chtěl bych být doktorem
 Bohužel jím nejsem
 To nevadí
 Lidi je možné zabíjet i jinými způsoby

kresba Pero le Kvet

Nehoda

Kolem mne prošel bosý mladý muž
 Měl na zádech batoh a spěchal
 Nepozdravil
 Jeho chyba
 Ušel sto metrů a zajelo ho modré auto
 To má za to že mu koukal kapesník

Klasické manželství

- No a co?
- Tak jsem byl sjinou no
- Viděl jsem tě dvacet pět let
- Počkej já se rozhodnu
- Jo byl jsem sní zase
- Jo byl jsem sní zase
- Když já nevím
- Bojím se příbuzných
- Co pořád brečíš?
- Běda ti když mi budeš vyčítat
- Já z tebe dostanu infarkt
- Nechci ji opustit
- Nechci prodat můj krásný dům
- Tak jdi ty
- To je konec?
- Ne
- Zatím ne

Stručný přehled dvacetileté činnosti krematoria v Praze.

/ autentický text /

Dne 4. dubna 1952 bylo vzpomenuto na slavnostní schůzi, které se zúčastnili zaměstnanci krematoria, zástupci vedení podniku, Z. R., D. R. a KSČ, co se na tomto novodobém rozmanitého pohřbívání ohněm vykonalo nejen v Praze, ale u nás vůbec.

Po vřelém uvítání s. Karlem Muláčkem, předsedou DR, podal s. Suchý obsáhlý referát. V úvodním slově zdůraznil, že pohřbívání ohněm má právo na přednost před pohřbíváním do země, jak pro svůj význam ideový, estetický, etický a zdravotní, tak i národní hospodářský. Uvědomujeme si všichni, že za svůj mimořádný vzestup v posledních letech děkujeme především tomu, že se stal potřebou širokých vrstev obyvatelstva, které v důsledku pronikavého přerodu celé naší společnosti na cestě k socialismu, pochopilo v plném rozsahu výhody tohoto způsobu pohřbívání. K tomu značně přispěl i dnešní technický pokrok.

Stručně přešel historický vývoj, kde tvoří mezník francouzská revoluce. Za vlády rady pětiset byl podán návrh na pohřeb ohněm a vypsána soutěž na stavbu krematoria. První krematorium v Evropě bylo postaveno v roce 1876 v Miláně v Itálii a již v roce 1878 zahájilo provoz prvé krematorium v Německu, postavené v Botně. Od té doby počal se pohřeb ohněm rychle rozšiřovat ve všech kulturních státech. První krematorium u nás, postavené v Liberci již za Rakouska, bylo dáno do provozu teprve po zřízení naší republiky. Jako druhé otevřeno krematorium v Praze na Olšanech, povolení jako provisorium, které bylo dáno dne 21. 11. 1921 do provozu, sloužilo do 2. 4. 1932, kdy bylo uvedeno do chodu naše moderně technicky vybavené krematorium ve Strašnicích.

Dnes máme u nás v republice celkem 13 krematorií v provozu dle pořadí: Liberec 1918, Praha 1921, Pardubice 1923, Most a Nymburk 1924, Mor. Ostrava a Č. Budějovice 1925, Plzeň

1926, Brno 1930, Olomouc (Praha-Strašnice, kdy byly Olšany vyřazeny) 1932, Rybáře 1933, Střekov 1934 a Semily 1938.

V těchto krematoriích bylo dokonce roku 1981 provedeno 216 685 kremací. Z tohoto počtu jen v samotné Praze bylo provedeno 97 480 kremací (z toho 19 962 na Olšanech a 77 498 ve Strašnicích), tj. plných 45 % a zbytek 119 225 v ostatních 12 krematoriích, což je 55 %, z čehož je nejlépe patrné, jak je naš provoz krematoria přetížen.

Platný zákon 44 o pohřbívání ohněm, vydaný dne 7. 12. 1921, který byl na tehdejší dobu udělán velmi dobře, ovšem v důsledku změných poměrů, kdy socializace proniká do všech oborů našeho podnikání, díváme se na tento zákon velmi kriticky. Toho si je vědomo i min. zdravotnictví, které připravuje novelaci o pohřbívání vůbec. Ku stavbě našeho krematoria došlo v roce 1929 po vypsání soutěže a vypracováním pověřen arch. Alois Mezera. Jeho spolupracovníkem byl s. stav. Turek, který nyní svých bohatých zkušeností dobré uplatňuje při stavbě krematoria v Motole.

Zahájení provozu nebylo tak jednoduché, jak se nám nyní jeví. Z krematoria na Olšanech přešli pouze topiči, s. Henyš a Přibyl, z nich s. Henyš zemřel a s. Přibyl tráví zasloužený odpočinek. Ostatní s. Mňuk, Kritzner, Koubek, Krejčová, Suchý a Matějka, jsme se pracně zaúčovali bez jakýchkoliv zkušeností. Neznalost provozu způsobovala určité nesnáze, které se mnohdy jen velmi těžko zdolávali. Rovněž i stále trvající nedůvěra veřejnosti musela se překonávat, nehledě mnohdy na různé nejapné novinářské polemiky. Jedině dík rychlému pochopení všech zúčastněných spolupracovníků a naprostu přesném dodržování zákonních předpisů, podařilo se tyto nedostatky zdolati. Rok 1936 byl významný tím, že došlo ku sloučení všech předměstských obecných pohřeb-

ních ústavů a téhož roku konal se v září v Praze kremacní kongres, který přinesl celou řadu hodnotných námětů. Při této příležitosti byla vydána Pohřebním ústavem publikace, pojednávající o krematoriu a jeho vybavení po technické stránce.

V roce 1932 byly v provozu pouze dvě plynové kremacní peci, provedené podle návrhu Dr. Havelky. V roce 1938 instalována elektrická pec švýcarskou firmou Brown-Bowery a v roce 1942 dána do chodu poslední IV. plynová pec. Doba okupace byla pro všechny zaměstnance krematoria velmi tragická. Od roku 1941 bylo u nás do května 1945 zpopelněno 2100 mučedníků, což bylo prováděno za přísného dozoru a s velkým sebezapření všech zúčastněných již proto, že se všichni přes výslovný zakaz snažili zachovat pozůstatky, což se také podařilo.

Osvobození naší vlasti v květnu 1945 bylo přijato námi všemi s pochopitelnou úlevou. Jako první úkol bylo nutno přikročiti k odčinění škod, které nám okupace zanechala a k reisování námětů, které se do této doby nemohly prováděti.

Jedna z nejdůležitějších změn, která byla veřejnosti s velkým pochopením přijata, bylo provedení nové květinové dekorace při výstavu rukví na katafalku. Naši snahou bylo setříti nápadný rozdíl mezi jednotlivými třídami, což plně odpovídá dnešnímu demokratickému nazírání na pohreb vůbec.

Nevjvětší starosti dělala již od roku 1943 výměna dvou původních plynových pecí, které byly v důsledku trvalého přetížení v desolátním stavu. Ku stavbě došlo teprve v roce 1950, přičemž se na práci značnou měrou podíleli všechni naši zaměstnanci, címž byl celkový postup práce značně urychlen a již počátkem října téhož roku byly dány do provozu.

Naše popelnicové pohřebiště je řešeno na základě jasné prostorové myšlenky, počítající s celkovým vzhledem danému okolí. Krásný sympatický název „zahrada klidu“ neb „pole odpočinku“ přímo předurčuje pravý význam našeho objektu. Úprava kolem budovy je naprostě pravidelná a při jejím rozčlenění je každá partie samostatná bez porušení celku. Neřeba se zmíňovat o zahradní úpravě, která byla skutečně vzorně provedena a pochopením

povinností našich zahradníků bylo docíleno, jak vzhledově, tak čistotou a vzorným pořádkem nynějších úspěchů, které jsou veřejností s opravdovým pochopením kvitovány.

Po založení v roce 1932 bylo dosaženo 4800 míst a v přilehlých arkádách a kolumbářích, pro které byly využity ohradní zdi, bylo zřízení 3080 schránek. Na základě statistických propočtů předpokládalo se, že tento počet 7880 míst, kde bude možno uložit nejméně 25 000 popelnic, bude plně využit nejdříve v době 30 let.

Pro popelnice, které zůstávaly u správy krematoria nevyzvednuty, bylo zřízeno společné pohřebiště, kde je nyní přímo v zemi na ploše 3 x 6 m uloženo 3700 popelnic. Pro ty zájemce, kteří si přejí, aby i zde bylo vytěsáno jméno zemřelého, byly zřízeny epitafní desky.

Již v roce 1942 jsme zjistili, že je propůjčeno 2375 míst a 3285 v kolumbářích, která byla ještě postupně přistavována. Tento rychlý a nečekaný vzestup byl způsoben vyvolanou druhou světovou válkou a naší okupací. Teprve od roku 1945 bylo možno zřizovat další partie pod Vinohradským hřbitovem, kde bylo získáno dalších 1950 míst a 1784 schránek, která jsou dnes opětne z největší části obsazena. Tento stále trvající, ba možno říci stoupající zájem o místa u nás lze vysvětlit jedině tím, že se dbá jak po technické, tak i zahradnické stránce na vzorné udržování.

Vzestup celkového provozu nejlépe nám ukáže statistické údaje:

- v roce 1932 při 6 zam. v provozu bylo provedeno 1831 kremací, prům. 8
- v roce 1936 při 7 zam. bylo provedeno 2472 kremací, prům. 10
- v roce 1942, kdy bylo vzpomínáno 10 let provozu a současně dosaženo 50 000 zpopelnění, ovšem včetně Olšanského krematoria, tedy za dobu 22 let při nezměněném počtu 7 zam. bylo provedeno 4175 kremací, prům. 14. V roce 1946 při počtu 9 zam. bylo již provedeno 4628 kremací, prům. 16. V tomto roce projevil se určitý pokles, ježto započal opětne normální provoz. Nejvyššího počtu bylo dosaženo v roce 1945 a sice 5668 kremací s průměrem 18. V roce 1951 při stejném počtu zam., pracujících na kolektivní normu bylo provedeno 5992 krem. s průmě-

rem 20. Při tom nelze přejít faktu, že za pouhých 10 let od roku 1942 do roku 1952 bylo dosaženo dalších 50 000 kremací, jež dnes máme již 99 136 kremací provedených.

Z celkového počtu dnes na práci v krematoriu a popelnicovém pohřebišti se podílejících 34 zaměstnanců, nastoupili dle pořadí:

Mňuk, Kitzner 1931, Koubek, Krejčová, Suchý, Matějka 1932, Ekrt 1934, Šulc 1936, Relich, Jahoda, Mareš 1937, Muláček, Schönfeld, Kvapil 1939, Vostřák, Starý 1940, Svoboda 1941, Strnad, Schneider, Ševčík, Luňáček 1945, Berounská 1947, Chalupa, Kolda, Sednička 1949, Strobachová, Kautský, Král, Pavlousek st., Tauschová, Benešová 1950, Balšánek, Pavlousek ml. 1951, Stevichová 1952. Po stránce propagacní bylo uděláno hodně a je třeba při této příležitosti vyzvednout, že vedení podniku umožnilo na naše upozornění vydání publikace k dvacetiletému jubileu. Uspořádání po redakční stránce převzal s. Mölzer a je již připravena pro tisk. Po textové stránce upravil úvodní slovo s. ředitel podnikový Kacetl, ostatní text pak s. Mölzer, Turek a Suchý. Věříme, že bude tato brožura hodnotným přínosem pro propagaci pohřbu ohněm. V pokračování byla zdůrazněna potřeba budoucích našich úkolů, jako urychlené dokončení stavby krematoria v Motole, přípravné práce ke stavbě dalších krematorií a úpravy popelnicových pohřebišť. Jako speciální úkoly byly uvedeny následující:

- 1) Vyřešení úpravy tříd při výstavě rakví na katafalku
- 2) Vypracování jednotného typu rakví pro zpopelnění
- 3) Omezení dodávaných květinových darů
- 4) Zkrácení doby mezi úmrtem a obřadem doporučováním II. obř. síně
- 5) Zjednodušení poplatků za pronajímání míst u H. H.
- 6) Úspora plynu, elektr. proudu a vody
- 7) Zaškolení spolehlivých pracovníků jak zástupců, tak i nástupců pro naše a Motolské krematorium
- 8) Navázání přímého styku s masovou organizací Svatou přátele žehu
- 9) Navázání úzké spolupráce s ostatními správami krematorií.

Ku konci poděkoval všem zúčastněným za-

městnancům, kteří mohou být pravem hrdi na dosažené výsledky za uplynulých 20 let. Vyslovil upřímný dík za obětavou spolupráci, jakož i dík vedení podniku a ZR, kteří mají nemalý zájem na hospodářských zlepšeních našich zaměstnanců.

S. Stevich pozdravil přítomné jménem ZR Pohřební služby. Vzpomenul překážek, stavějících se v cestu pohřbívání ohněm, jejich postupné překonávání tím, že tato pokroková forma pohřbu se dočkala plného uznání postavením našeho moderního krematoria, které před dvaceti lety bylo dáno do provozu.

Vyzdvihuje práci všech zaměstnanců krematoria na této poslední službě členům lidské společnosti a její rozdílný charakter, dnes, kdy je zaměřena především službě veřejnosti oproti dřívějšímu vykořisťovatelskému systému soukromých pohřebních ústavů.

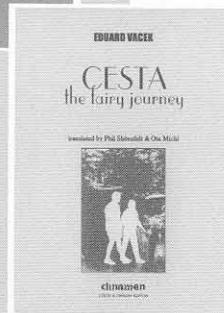
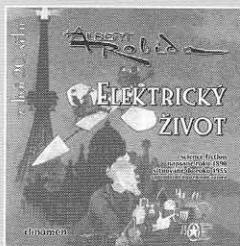
Vyslovil upřímný dík zaměstnancům, pracujícím 20 let v závodě: s. Mňukovi, Kitznerovi, Koubkovi, Krejčové, Suchému a Matějkovi a odevzdal jim jako dar ZR jubilejný stříbrnou stokorunu s písemným projevem uznání. Poděkoval všem ostatním zaměstnancům a přál jim hodně úspěchů v práci, aby se i svým dílem zúčastnili budování socialismu v naší lidově demokratické republice a tím zapříčinili se o naše lepší vůbec.

S. Kacetl, ředitel podniku, ve svém projevu označil tuto schůzi za velmi významnou. Hodnotil celkovou zprávu s. Suchého, dotýkající se všech problémů pohřbu ohněm v minulosti s vyznačenými úkoly do budoucna, kterými bude nutno se zabývat, aby dosavadní vysoká úroveň naší služby byla nejen udržena, ale i zdokonalena a ještě zlepšována. Ukazuje na souvislost naší práce s celkovou přestavbou společenských řádů na budování a vítězství socialismu a tím i udržení míru na celém světě. Jako uznání a v upomínce věnoval zaměstnancům, pracujícím déle deseti let za správu podniku, knihu od Čechova „Celá Rus“ s věnováním. Tuto knihu obdrželi ss.: Mňuk, Kitzner, Koubek, Krejčová, Suchý, Matějka, Ekrt, Šulc, Relich, Jahoda, Mareš, Muláček, Schönfeld, Kvapil, Vostřák, Starý, Svoboda, Turek a Kolář.

Děkuje všem zaměstnancům za jejich práci, přál jim hodně zdraví a síly k zdolání všech budoucích úkolů.

V závěru poděkoval s. K. Muláček všem za účast na této slavnostní schůzi, která byla Písni práce důstojně zakončena.

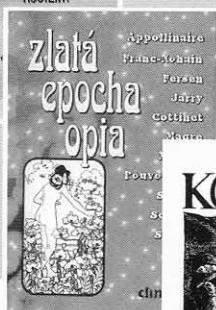
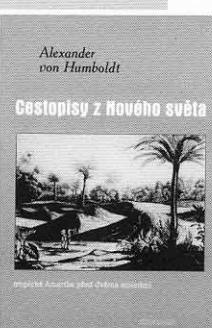
www.czechcharts.com

Emile Bosc de Verte

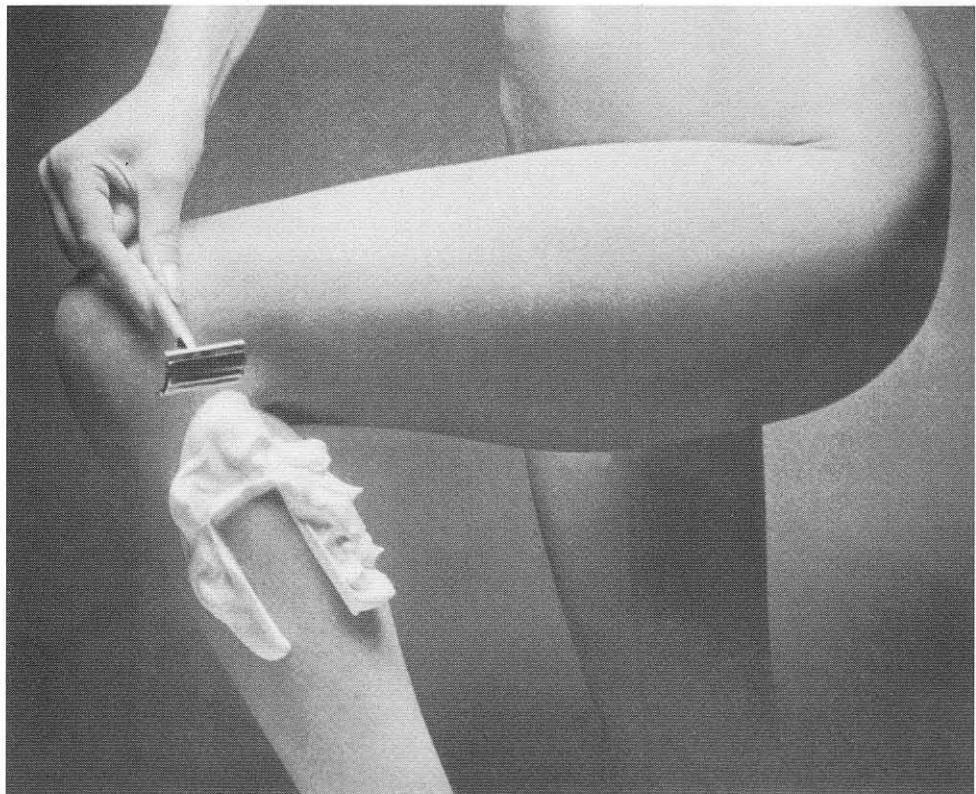
HAŠÍŠ

LÁTKY PSYCHICKÉ a MAGICKE ROSTLINY

dynamen

**MÁ TVOJE
MATKA KOŽICH ?**

**MOJE O NĚJ
UŽ PŘIŠLA !**